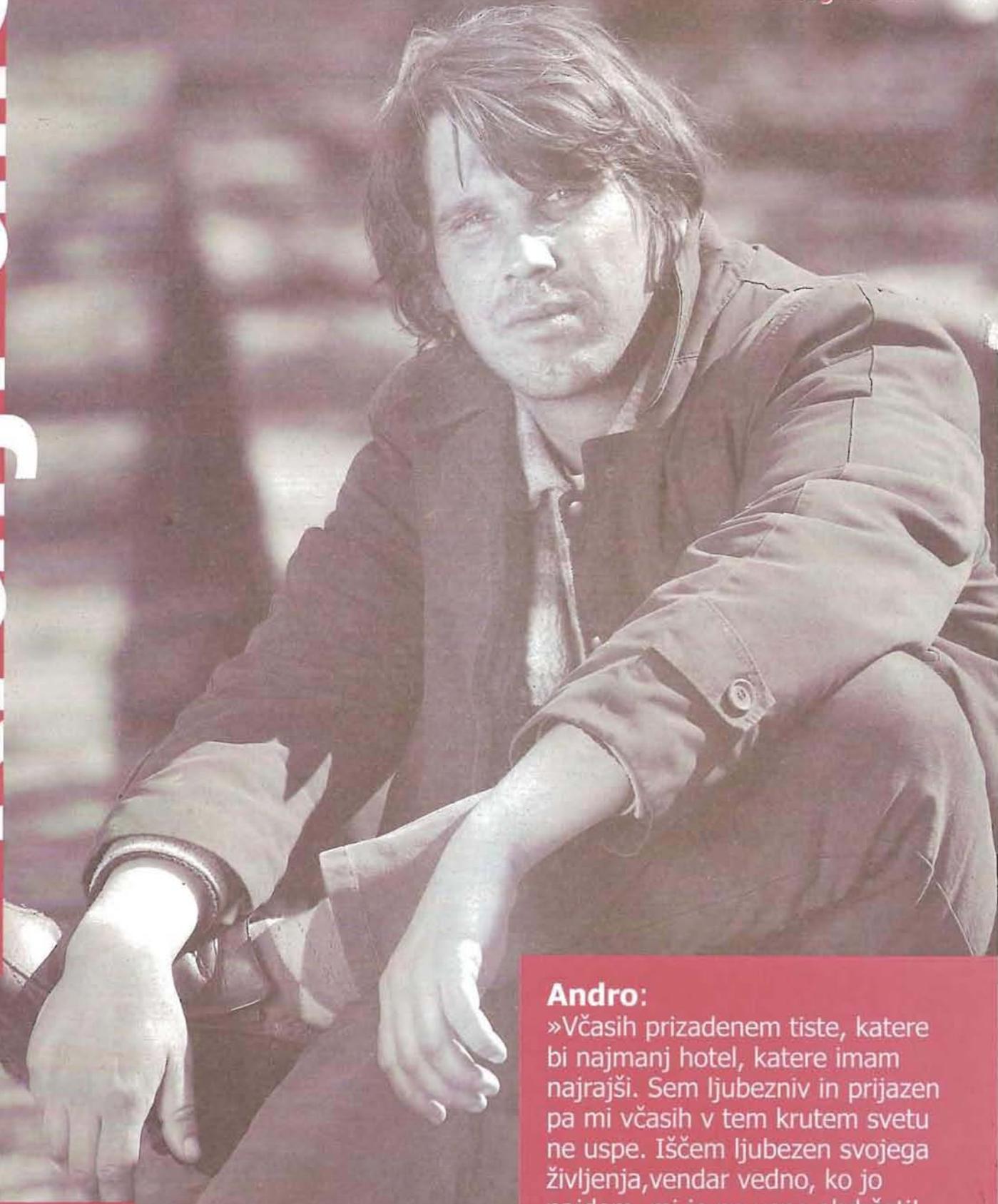

Kračilice

Prvi slovenski časopis
za brezdomstvo in
sorodna socialna vprašanja

14
maj 2007

Andro:

»Včasih prizadenem tiste, katere bi najmanj hotel, katere imam najrajši. Sem ljubezniv in prijazen pa mi včasih v tem krutem svetu ne uspe. Iščem ljubezen svojega življenja, vendar vedno, ko jo najdem, mi je ne uspe obdržati! Ne vem, ali nimam sreče, ampak verjetno še ni prišel moj čas.«

Cena 1€,
polovico dobi
prodajalec

KRALJI ULICE

KAZARNA

Uvodnik	3
To sem jaz	3
Hierarhija	4
Bilanca	5
Pogovor na četrtni skupnosti 2	6
THC odvisnik (4. del)	8
Razstava	10
Pisma bralcev	10
Kralj & kraljica	11
Tatoo zgodba	11
Na razpotju	12
Dogodki	14
Dnevnik lopova (12. del)	16
Gostujuči kolumnist	17
Brezdomski nogomet	18
Maribor naj živi	20
Izven konteksta	21
Pogled s strani	22
Božji ping pong	24
Izza rešetk	25
Recenzija	25
Brezplačne prireditve	26
Ulični horoskop	26
Oglasna deska	27
Nekaj cestnih	28
Svetovalni kotiček Babi Zore	29
Razvedrilo	30

Slovenija je s 1. majem 2004 postala članica Evropske unije.
Ta publikacija je prejela finančno podporo programa, s katerim želi slovenska vlada prispeti k obveščenosti, razumevanju in javni razpravi o članstvu v EU ter o vseh posledicah članstva za življenje slovenskih državljanov in državljank.
Program obveščanja izvaja Urad vlade za komuniciranje.

Vaša vprašanja so vedno dobrodošla na evrofon 080 2002, v evronabiralniku, Gregorčičeva 25, 1000 Ljubljana, na elektronskem naslovu evrofon@gov.si in na domači strani <http://evropa.gov.si>, kjer so vam na voljo tudi informacije.

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter da bi postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

- Časopis prodajam na miren in nevsišljiv način.
- Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
- Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
- Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
- Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
- Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice.

Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporocijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
Zbiranje prispevkov ZA PONATIS ČASOPISA ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

Urednica: Špela Razpotnik

Namestnika urednice (na porodniškem): Bojan Dekleva in Maja Vižintin

Uredniški odbor: Luna Jurancič Šribar, Alenka Lamovšek, Gregor B. Hann, Tomislav Gruden, Maruša Bertoncelj

Sodelavci uredništva: Toni Meško, Tanja Vuzem, Maja Kozar, Andrej Mesarič

Oblikovanje: Daniel Novosel

Lektoriranje: Urša Čehovin, Darja Pekolj, Maruša Bertoncelj

Ilustracije: Nik Knez, Tjaša Žurga, Damjan Majkič, Matilda Magdalena Dobro

Fotografija na naslovnici: Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk: Tiskarna Vovk

Izdajatelj: Društvo Kralji ulice

ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije je v Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva: Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana.

Telefon: 059 022 503 Fax: 059 022 504

E-mail: kraljulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipa d.d.

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo -- Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- Urad za mladino -- Urad Vlade za komuniciranje.

Od januarja 2007 so Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

www.street-papers.org

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

DILEMA

Tale časopis bi bil prav gotovo lahko veliko bolj donosen. Za začetek bi lahko začeli nuditi oglaševalski prostor. Velike firme, bi nam zato, da lahko oglašujejo pri nas, plačevale mastne denarce. Sploh ne vem zakaj naša urednica temu tako trmasto nasprotuje. Potem bi lahko po delih prodali društvo Kralji ulice, ki je izdajatelj časopisa, najboljšim ponudnikom in spet mastno zaslужili. Kupila bi nas velika, dobro stoječa podjetja, v katerih bi, če bi šlo vse po sreči, imela svoje deleže tudi država. Naši največji oglaševalci bi postali naši lastniki in podjetja, ki bi imela večinske deleže naših lastnikov. Ustvarjali bi toliko dobička, da bi vsi naši cestni novinarji in novinarke z delom od osmih do štirih in malo čez, lahko zaslужili dostoju novinarsko plačo, si najeli stanovanje in se spet fino vklopili nazaj v družbo. Tako jim ne bi bilo več treba pisati čez sistem in ves čas, že s tem kar so, opozarjati na vse nepravilnosti naše družbe. Nasprost bi lahko nehali poročati o teh težkih, morečih, socialnih tematikah. Kdo bo pa to mesec za mesecem prebiral?! Sicer pa si nam z

uredniško politiko sploh ne bi bilo treba več beliti glave. Za vse bi poskrbeli naši večinski lastniki, v nadzorni svet bi postavili svoje ljudi, ti bi imenovali upravo, ki potem imenuje odgovornega urednika. Pač, prišlo bi do nekaj kadrovskih menjav, seveda v dobro časopisa. Najbrž bi bilo treba zamenjati uredniški odbor, pa urednico seveda in postaviti na položaje ljudi, ki vedo o katerih tematikah je vredno poročati, na kakšen način se o njih piše in o katerih stvareh sploh ni vredno pisati oziroma škodi ugledu časopisa (beri njegovim lastnikom, med katerimi bi bila posredno tudi država). Ali pa bi naredili tako, kot so naredili na Financah in bi se direktorska in uredniška funkcija kar združili. Zakaj bi komplikirali po nepotrebni. Kakorkoli, naši cestni novinarji bi v kratkem času ugotovili, da se je uredniška politika spremenila in je daleč od tega zaradi cesar so se na začetku pridružili časopisu. Ugotovili bi, da ne morejo več pisati kot prej, da jim nekaterih tekstov sploh ne objavijo brez pojasnila. Nekateri novinarji bi se poskušali konstantnim pritiskom nad njihovim delom prilagoditi, drugi bi se upirali, tretji spet pa bi poslali vse v k... in odšli na cesto.

Mislim, da bo treba spremeniti naslov uvodnika.

avtorici* Luna J.Š. in Alenka Lamovšek

TO SEM JAZ

IVO ČEKIĆ: PIJEM SAMO ŠE "CHERRY"

Navadno ga lahko srečate pred pošto zraven pravne fakultete. Vsi, ki dnevno hodijo mimo ali stanujejo v bližini, ga poznajo. Tako, da mu velikokrat sploh ni potrebno žicati, ker ljudje sami pristopijo k njemu, mu zaželijo lep dan in primaknejo nekaj tolarčkov. Zadovoljno se jim zahvali in povpraša po njihovi mački, zdravju mož itd ... Tudi on nosi s sabo že kar nekaj življenske prtljage. Brez dveh prstov je, ker je v cukrarni dobil ozebljene. V boju z alkoholom pa je uspešno zmagal. Natančno iz 22. na 23. december 1998 je sklenil, da ne bo več pil alkohola. V alkoholni fantaziji je imel parlamentarni sestanek s svojim očetom, ki mu je naročil naj neha piti. »Če bi zdaj samo povohal zamašek, bi bil pijan,« pojasni. »Zdaj pijem samo Sherry (Cherry),« se zasmehi in pokaže na češnjev sok. Zakaj je na tej poti, je več kot

foto* Maja Vižintin

čudno, odgovora nima. »Človek mora odgovor poiskati sam v sebi,« pravi.

Smisla življenja sam še ni našel. »Tudi jaz sem naredil mnogo napak, ki jih ne morem popraviti, pa tudi če jih hočem,« nadaljuje.

Ima se za svobodnega umetnika. Včasih z mimoidočimi pokomentira politično dogajanje:

»Tudi komunizem je ene vrste religija, prehodno obdobje v socialdemokracijo, cesar pa ne bomo doživelj. Kučan sugerira Drnovšku. Demokracije ni in je ne bo. Družba pa je slaba, ker se vrh preveč menja ...« Včasih se mu zdi, da ga pregača čas. Bogat pa noče biti. »Bogat si v srcu in duši,« pravi. Počuti se osamljenega. Pravzaprav je osamljen že od leta 1987, ko mu je umrlo dekle, žena pa mu je nabila robove. Svojega sina in hčere ni videl že 14 let, ker sta v Srbiji. Pove pa tudi, da ga je v zdajšnjo situacijo prgnala njegova malodušnost. Meni, da je problem brezdomcev predvsem v njih samih.

Hierarhija

avtor* Jakob Harisch

Če ste imeli radi šolo, boste imeli radi službo. Kruta, absurdna zloraba moči, samozadovoljna avtoriteta, vsiljena od učiteljev in profesorjev, nadlegovanje in zasmehovanje vaših sošolcev se ne konča s šolanjem. Vse te stvari so prisotne v svetu odraslih, le še huje je. Če ste mislili, da vam je prej primanjkovalo svobode, čakajte, da boste morali odgovarjati pred vodjo izmene, šefom, lastnikom, zemljiškim lastnikom (najemodajalcem), posojilodajalcem, davčno službo, mestnim svetom, sodiščem in policijo. Ko greste ven iz šole, ste mogoče pobegnili pred jurisdikcijo nekaterih avtoritet, toda vstopili ste pod nadzor še bolj dominantnih. Ali uživate, da ste pod nadzorom drugih, ki ne razumejo ali jih ne skrbi, kaj ti hočeš in potrebuješ? Ali dobite karkoli, če ubogate navodila delodajalcev, omejitve

lastnikov, zakone oblastnikov? In to od ljudi, ki imajo moč nad vami, ki jim je vi ne bi nikoli dali prostovoljno?

Kako to, da nekateri dobijo vso to moč?

Odgovor je hierarhija.

Hierarhija je vrednostni sistem, po katerem je vaša vrednost merjena s številom ljudi in stvari, ki so pod vašim nadzorom in kako vdano ubogate tiste, ki so nad vami. Teža je razporejena

strukturo moči: vsak je

prisiljen, da sprejme in se ravna po tem sistemu zaradi vseh drugih. Bojite se ne ubogati tistih nad sabo, saj oni lahko uveljavijo proti vam vso moč vsakogar in vsega pod sabo. Bojite se odpovedati svoji moči nad tistimi pod sabo, ker bi lahko končali nad vami. V našem hierarhičnem sistemu smo vsi zelo zaposleni, ker se skušamo zaščititi pred vsemi ostalimi, tako da se nimamo časa zaustaviti in pomisliti, ali je to res najboljši način kako naj bo naša družba organizirana. Če bi se lahko zamislili o njej, bi se verjetno strinjali, da ni. Kot vsi vemo, sreča pride, ko imamo pod kontrolo svoje življenje, ne življenja drugih ljudi. In kolikor dolgo bomo še zaposleni z medsebojnim tekmovanjem za nadzor nad ostalimi, bomo tudi sami žrtve kontrole.

To je naš hierarhični sistem, kakršnega nas učijo od otroštva, da sprejmemo moč vsake avtoritativne postave ne glede na to, ali je to v našem interesu ali ne. Naučeni smo, da se pokoravamo pred vsakim, ki trdi, da je bolj pomemben kot smo mi sami. Hierarhija je tista, ki med revnimi ljudmi v Sloveniji širi strah pred tujci – obupano se trudijo, da bi se počutili večvredne, bolj pomembne od kogarkoli. To je

hierarhija na delu, ko se brezdomci prepirajo: »Mi se ne družimo s tistimi narkomanji!« Ali pa obratno: »Mi pa ne z alkoholiki!« Je čisto vseeno. Hierarhične vrednote so tiste, ki so krive za rasizem, klasizem, seksizem in tisoče drugih predsodkov, ki so globoko vkoreninjeni v našo družbo. Hierarhija je tisto, kar dela bogate ljudi, da gledajo na reveže, kot da to niso ljudje in obratno. Žene delodajalca proti zaposlenemu, šefa proti delavcu, profesorja proti študentu. Dela ljudi, da se borijo vsak proti vsem, namesto da bi delali skupaj v vzajemni pomoči. Ločeni na tak način ne morejo pridobiti z večinami, idejami, sposobnostmi drugih, ampak morajo živeti v ljubosumju in strahu pred drugimi. To je hierarhija na delu, ko vas

navzdol skozi

prisiljen, da sprejme in se ravna po tem sistemu zaradi vseh drugih. Bojite se ne ubogati tistih nad sabo, saj oni lahko uveljavijo proti vam vso moč vsakogar in vsega pod sabo. Bojite se odpovedati svoji moči nad tistimi pod sabo, ker bi lahko končali nad vami. V našem hierarhičnem sistemu smo vsi zelo zaposleni, ker se skušamo zaščititi pred vsemi ostalimi, tako da se nimamo časa zaustaviti in pomisliti, ali je to res najboljši način kako naj bo naša družba organizirana. Če bi se lahko zamislili o njej, bi se verjetno strinjali, da ni. Kot vsi vemo, sreča pride, ko imamo pod kontrolo svoje življenje, ne življenja drugih ljudi. In kolikor dolgo bomo še zaposleni z medsebojnim tekmovanjem za nadzor nad ostalimi, bomo tudi sami žrtve kontrole.

To je naš hierarhični sistem, kakršnega nas učijo od otroštva, da sprejmemo moč vsake avtoritativne postave ne glede na to, ali je to v našem interesu ali ne. Naučeni smo, da se pokoravamo pred vsakim, ki trdi, da je bolj pomemben kot smo mi sami. Hierarhija je tista, ki med revnimi ljudmi v Sloveniji širi strah pred tujci – obupano se trudijo, da bi se počutili večvredne, bolj pomembne od kogarkoli. To je

vaš šef žali ali vas seksualno zlorablja in vi ne morete zaradi tega narediti čisto nič. Borba za moč dela ljudi krute in brezsrčne in pokoravanje dela ljudi strahopetne in neumne. In večina ljudi v hierarhičnem sistemu sodeluje v obeh vlogah. Hierarhične vrednote so krive za naše uničevanje naravnega okolja in iztrebljanja živali: zavedena s kapitalističnim zahodom naša vrsta išče nadzor nad vsem, do česar lahko pride s svojimi kremlji, za kakršnokoli ceno, ne glede na druge. In hierarhične vrednote nas ženejo v vojno, za moč nad drugim. Izumljammo čedalje močnejša orožja, dokler se končno cel svet ne trese na robu atomskega uničenja.

Toda kaj lahko storimo v zvezi z hierarhijo? Ali ni to samo način kako svet deluje? Ali obstajajo še drugi načini kako bi ljudje sodelovali, drugačne vrednote zaradi katerih bi živelii?

Problem je nastal, ko sem hotel uveljaviti svojo pravico do socialne denarne pomoči na Centru za socialno delo. Ko sem uredil vse papirje, ki jih je zahtevala socialna služba (potrdilo iz zavoda za zaposlovanje, potrdilo delniške družbe, potrdilo o katastrskem dohodku itd.), sem oddal prošnjo za dodelitev denarne socialne pomoči. Po štirinajstih dneh sem prišel po pogodbo in takrat mi je socialna delavka povedala, da je prošnja zavrnjena, ker so ugotovili, da nimam več stalnega prebivališča in tako ne morem dobiti denarne pomoči. Naslednji dan sem odšel v Šiško na Trg Prekomorskih brigad, na bivšo občino, kjer je oddelek o stalnem prebivališču. Tam so mi rekli, da je februarja 2005 moj oče vložil prošnjo za moj izbris iz stalnega prebivališča iz njegovega naslova. Ker se je pošta, naslovljena na moje ime, vračala pošiljaljem, so iz občine začeli preverjati, kje natanko je moje prebivališče. Ko so po nekaj mesecih ugotovili, da se ne nahajam več na tistem naslovu, so me avtomatično izbrisali iz registra stalnega prebivališča. Od nekaterih oseb sem slišal, da me po novem zakonu ne morejo odjaviti iz stalnega naslova, dokler nimam drugega, če pa tega nimam, naj bi me prijavila socialna služba tiste občine, v kateri sem nazadnje prejemal denarno ali kakšnokoli drugo pomoč (po novem zakonu). Socialna delavka mi je, ko sem jo prosil, da bi me prijavili, rekla, naj poskusim najti nekoga, ki bi me

prijavil, vendar jaz ne poznam nikogar. Rekla je tudi, naj poskusim pri kaki drugi socialni službi ali pa pri tisti, pod katero spadam, pod katero se kot brezdomec nahajam, in to je CSD Center. Prenočujem na Poljanski, v kontejnerjih v centru za brezdomce, zato naj bi spadal k njim. Nekako sem dobil občutek, kot da me pošiljajo od enih vrat do drugih in da nihče noče imeti opravka z mano. Tako na kratko opisano – ostal sem brez denarne socialne pomoči, brez osebnega dokumenta in stalnega prebivališča. Srečo imam, da me policija ne terja za 30.000 SIT kazni, ker nimam osebnih dokumentov ...

PRIMERJAVE

Luč sveti,
sonce ugaša,
Rupl soglaša,
čmru leti,
boeing se u wajt hous zaleti,
črnc prosi kruha,
nafta pa bruha, bruha,
Buš je dobu apetit,
no, pa smo u rit!

Gal

računala* Saša in Anja

Saša je star 36 let. Trenutno rešuje spore z delodajalcem na delovnem sodišču, druge zaposlitve nima, ima pa že 20 let delovne dobe. Začasno prebiva Pod gozdom 12, v zapuščenem hotelu, ki je last Študentskega servisa Maribor. V hotelu si je uredil svojo sobico, veliko 15 kvadratnih metrov, poleg nje je tudi kopalnica, vendar na žalost neuporabna, saj v hotelu ni vode in prav tako tudi ne elektrike. Stanovati tam ni prijetno, pravi, saj zna biti zelo mrzlo, ponoči ga pred mrazom ne zavaruje niti debel pulover v kombinaciji s spalko in odejo. Že pet let ni ne duha ne sluha o prenovi hotela, ki pa je tudi pod spomeniškim varstvom, kar še podaljšuje postopek začetka obnove. Pred kratkim je na stanovanjski sklad podal vlogo za nujno bivalno enoto, kjer so mu povedali, če mu v pol leta ne odgovorijo, naj po preteklu tega roka poskusi s ponovno vlogo. Do sedaj iz stanovanjskega sklada še ni prejel odgovora.

BILANCA

Prihodki:

- 205 EUR mesečne socialne podpore;
- prek priložnostnih del zasluži okoli 100 EUR mesečno;
- s prodajo časopisa pa si pridobi prav tako okoli 100 EUR na mesec.

Skupaj torej dobiva okrog 400 EUR mesečno.

Odhodki:

- dnevni stroški za hrano in cigarete znašajo nekaj več kot 8 EUR na dan, to je mesečno 250 EUR;
- preživnina, ki jo plačuje, znaša povprečno 120 EUR na mesec;
- zavarovanje mu še vedno plačuje delodajalec.

Stroški skupaj znašajo torej 370 EUR na mesec, kar je manj kot znesek prihodkov. Ostali denar Sašo prihrani ali pa si z njim kupi obleko in obutev.

POGOVOR NA ČETRTNI SKUPNOSTI - II. DEL

V lanskem letu smo se predstavniki Kraljev ulice udeležili sestanka Komisije za socialno-zdravstveno varstvo in problematiko mladih v eni od Ljubljanskih četrtnih skupnosti na temo brezdomstva. V prejšnji številki Kraljev ulice smo - na osnovi izjav predstavnikov četrtnih skupnosti - opisali, kako so dojemali brezdomstvo. V današnjem prispevku opisujemo, kaj so v zvezi z brezdomci že poskusili narediti in kakšne so bile njihove zamisli v zvezi s tem, kaj bi bilo potrebno v bodočju na področju brezdomstva še narediti.

Na osnovi izjav predstavnikov četrtnih skupnosti (glej prvi del članka v KU št 13) smo sklepali, da doživljajo brezdomce kot nekakšne tuje, ki pa jim zbuja slabo vest, da jih motijo nove ponižjujoče oblike be račenja (klečanje), da se jim včasih zdi, da so kaki brezdomci preveč bogati, leni ali zdravi in močni (ter torej sposobni za delo), ter da si želijo, da bi bilo nekako mogoče razlikovati »prave« od »nepravih« brezdomcev. Skrbelo jih je, da je brezdomcev vedno več, pri tem pa jih je motilo njihova umazanija, povzročanje hrupa ter nespodobno vedenje.

Vseeno pa smo v pogovoru slišali več izjav o tem, da so člani komisije doslej poskušali delovati v zvezi z brezdomstvom, bodisi sami, bodisi v svojih (lokalnih, hišnih) skupnostih. Dosedanje aktivnosti so bile običajne dobrodelne narave, vendar so bile v dveh od štirih izjav te pravzaprav pogojne narave (»dam, če ...«), v enem primeru pa z namenom spremnjanja človeka (»udomačitev«). Slaba vest članov komisije, pa tudi njihove dosedanje aktivnosti pričajo o njihovi osebni vpletjenosti v problem brezdomstva.

- *Moj osebni pristop je bil, da sem tistim, ki sem jih tudi osebno poznal, tu in tam kaj dal, velikokrat pa sem se hudoval predvsem glede na čistočo v parku, tam, kjer sedijo, in sem jim rekel, od mene dobite, ko bo tole pospravljen. Jasno, potem so me vlekli nekajkrat za rokave, da so pospravili in ker ni bilo pospravljen, so takoj obtožil drugo skupino, ki je medtem, ko so oni pospravljali, sproti že nametala. Skratka, tudi to obstaja in zato jim jasno nisem dal denarja.*
- *Ja, jaz sem jih tam okoli novega leta v najhujši zimi, dal enih 30, če ne 40 kosov spodnjega perila in to so bile dolge gate, majica, to vse okosmateno z nekimi črtami, modre barve, in jaz sem nekaj tega razdelil, ostalo je bolj malo, ker je bilo mrzlo in sem okoli novega leta tri take velike žaklje nesel, veliko je bilo še zapakirano, sem odpeljal na Poljansko, in so bili tam veseli. Kje je to zdaj, ne vem, ampak so z veseljem vzeli, to hočem povedati.*
- *Gre samo za to. Mogoče bi bil to ta način, mi smo poskušali enega kloščarja pri naši hiši udomačiti, namerno grdo rečem udomačiti, in dejansko, samo potem sem ugotovil, da je prefričan ko vrag, on gre pometat, pospraviti smeti, in še malo okoli bloka, le takrat, ko te zagleda, da greš proti njemu.*

Precej več je bilo izjav predstavnikov četrtnih skupnosti na temo, kaj bi bilo v bodočju potrebno delati oz. kako delovati. Veliko izjav je govorilo o tem, da se člani komisije zavedajo tega, da imajo premalo informacij ter da bi potrebovali najprej te. Iz tega razloga so sploh sklicali ta sestanek. Take izjave so bile npr.:

- *Najprej bi morali dobiti več informacij o teh ljudeh.*
- *Zdaj, da bi lahko začel razpravljati o tem*

problemu, je treba ugotoviti, kdo vsi so ti subjekti, kdo so tiste uradne osebe oziroma institucije, ki bi morale po svoji službeni dolžnosti stvari vsaj spremljati.

Četrtni svet ugotavlja, da so take in take razmere, kako pa pomagati in kaj ukeniti pa ne ve. Niti evidence nima četr, koliko je tega, teh ljudi, kdo so ti ljudje, kje stanujejo, kje ne stanujejo, verjetno obstaja kakšen pregled, ali pa vsaj kako bi rekел, da se o tem kaj ve.

Ampak tukaj je velika koncentracija teh ljudi, ki ali nimajo kje živeti, na tistih svojih listih piše »sem lačen«, »nimam doma«, »prosim karkoli že«, vsaka taka stvar mene in mislim da tudi večino meščanov boli in smo mi tukaj v četrtnem svetu rekli, da bi radi vedeli kdo že pomaga tem ljudem, če jim, in kako in kaj lahko četrtna skupnost sama naredi.

Osnovna naravnost članov komisije je bila, da bi želeli nekaj aktivno prispevat k razreševanju problematike brezdomstva. Verjetno je bil vzrok za to dejstvo, da je bila njihova četrtna skupnost razmeroma precej »obremenjena« s to problematiko. Še drugače povedano, želeli so se dobro informirati, da bi nato lahko našli prostor za svojo aktivnost, kot kaže naslednji citat: ... mi želimo nekaj storiti, jasno pa od nas rešitve pričakovat ni. Lahko smo pa en kamenček pri tem mozaiku, ki bi ga želeli za lepšo Ljubljano, to bomo pa poskusili doprinesti, kaj več pa ne bo šlo.

Med pogovorom se je večkrat pojavila misel oz. razmišljjanje v zvezi s tem, ali bi lahko četrtna skupnost za delo z brezdomci prispevala kaj v materialnem smislu. Člani komisije niso imeli povsem jasnih predstav, kaj bi to lahko bilo, zato so bile nekatere njihove izjave bolj neopredeljene in nejasne.

Zamisel represivnega delovanja je povsem očitno v pogovoru prišla na dan, vendar nikakor ne kot prva ideja. Predlogi represivnih ukrepov kot možne rešitve problema pa se v splošnem niso povezovali z domnevнимi kaznivimi dejanji brezdomcev, temveč bolj z nadlegovanjem ljudi ter kratkomalo s kulturno različnostjo ali tujstvom brezdomcev:

- *Ja, in meni je grozno, groza reči to, kar bom rekla, verjetno se pa da tudi zakonsko kaj urediti, a ne. Pa ne mislim samo v okviru zakonov o socialnem varstvu, ampak tudi ... Eni ljudje delajo stvari, ki niso v skladu z zakonom, bi jim morali pač povedati, da tega pač ne morejo tukaj delati.*
- *Ja, saj bomo potem predlagali, da mesto sprejme odlok, takšen kot je že včasih bil, saj ga lahko dobimo v kakšnem arhivu. Kako so orožniki do občinske meje pripeljali vklenjene in so šli čez mejo.*

Kategoriziranje brezdomcev je bila morda ideja, ki je še najbolj prevladovala v pogovoru. Kategoriziranje kot rešitev problema se je kazalo v dveh smislih. Prvič kot teritorialno kategoriziranje, v smislu, da naj vsaka občina ali mesto vzame »svoje« brezdomce (ki naj jih

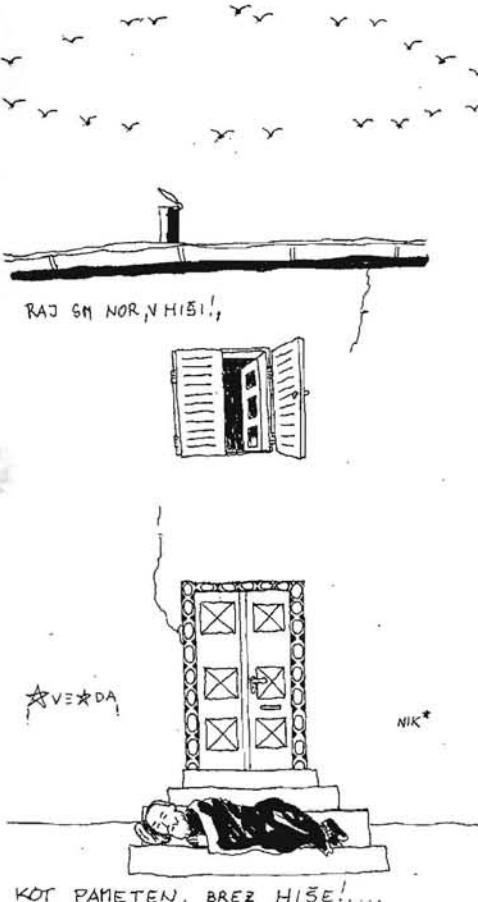
tja v skrajnem primeru celo vklenjene izženemo – glej zgoraj), drugič pa v smislu, da bi ločili »zaslužne« in »nezaslužne«, pri čemer naj bi slednji bili tisti, ki so lenuhi, ali ne-pravi klošarji. Problem naj bi se torej po tej zamisli reševal z nekakim znanstvenim ali objektivnim razvrščanjem, segmentacijo, teritorialno in moralno. O tem pričajo naslednji citati:

- ... Bi zelo rad videl, da bi se zmenili o nekaterih skupinah teh, ker zdaj vsi pravimo klošarji, brezdomci, ampak veliko jih sploh ni brezdomcev, so tipični lenuhi.
- Problem je pa najprej kategorizirati te skupine. Da vemo, komu pa zdaj res pomagati. Ker so vmes tudi taki, ki jim pa ni treba pomagati.
- Tako kot otroke v vrtcih ločijo.
- Jaz bi jih najprej začel ločevati na skupine, od kod si in tako dalje, in bi hitro razrešil stvar do tiste šrine, kjer je še obvladljiva. Vsaka občina naj vzame svoje tri klošarje in jih obvladuje. Pa ugotovi zakaj in kako. Enako bi morala Ljubljana, ki jih ima glede na število prebivalcev še toliko več.
- Poskus, kako ločiti to večplastnost teh ljudi in ugotoviti kdo pravzaprav je klošar, da rečemo, je njegov poklic klošar, kdo je berač, kdo je potepinč, kdo je pa nekdo, ki je pač od nekod prišel in misli, da bo pač na poceni način odnesel, če ne more že na črno delati.

Spoznanje o večplastnosti ali večdimenzionalnosti problema brezdomstva, ki je temeljno izhodišče vseh strokovnih razumevanj brezdomstva, se v besedah članov komisije

pretežno ni kazalo. Vendar pa je na koncu en član komisije nakazal spoznanje, da verjetno enostavne rešitve brezdomstva ne obstajajo: ... postaja vedno večji problem, ki pa ni enoplasten, enoznačen, rešitev je možnih in potrebnih več, neinstitutionalne so in obstajajo, za ene so primerne, za druge pa tako kot vi pravite, pač niso primerne ...

Medtem, ko so se na začetku pogovora iskale rešitve bolj »od zunaj« ali v smislu enosmerne komunikacije, v smislu kategoriziranja ali materialne pomoči ali represije, pa so je proti koncu pogovora pojavilo več razmišljanj v tej smeri, da je treba pri predlaganih rešitvah upoštevati tudi »njihove« želje in potrebe, »njihova« mnenja in želje, ter da lahko tudi »oni« sami kaj prispevajo k rešitvam problema, ki je

pravzaprav skupen problem, problem sožitja. Te misli so se pojavljale morda ob implicitnem spoznanju, da mnoge od predlaganih rešitev »od zunaj« pravzaprav niso izvedljive, zaradi finančnih ali političnih razlogov (pravna država).

- Mi pa bomo potem od njih pričakovali, da povedo, kje se pa lahko deloma vključijo, kdo je tak, da bi si s pomočjo kakšne organizacije, s pomočjo sosedske pomoči lahko pomagal.
- Vsekakor lahko napišete, da je njihov problem tudi naš problem. No, to je prav sigurno in če je naš problem, ko smo tako sebični, ga bomo poskusili rešiti in to pomeni, da bomo pri tem tudi del njihovega reševali. Oni nam morajo pa pomagati, kako.

* * * * *

- OK, ker ne veš, kdo je kdo, kako jim boš zaupal, ampak vendarle tam vidim mlade ljudi in morda bi se pa vendarle našel eden, dva, trije, pa bi potegnili še koga za sabo. Skratka, to pričakujemo ne samo, da držijo roko, ampak da roko tudi ponudijo. Držati znam jaz toliko bolj, še ko dam klobuk v roko, da lahko več denarja zajame.

Pestrost vsebin, izraženih na pogovoru Komisije za socialno-zdravstveno varstvo in problematiko mladih ene ljubljanske četrtnne skupnosti po naši oceni zelo dobro odraža pestrost pogledov v javnosti nasploh. Ta pestrost zajema tudi povsem nasprotnе pogledе, ki jih deloma povezuje zamisel (objektivnega) kategoriziranja brezdomcev, kar se je pokazala kot najbolj osnovna ideja pogovora, ter strah pred drugačnostjo in tujstvom kot najbolj osnovna čustvena vsebina. Zamisli

in prakse članov komisije kljub temu obsegajo kar nekaj oblik pomoči brezdomcem, ta pomoč pa je delno čisto dobredelne narave, deloma pa združena z implicitnim ali izrecnim (pre)vzgojnim namenom in gre torej za svojevrstno pogojno dobredelnost. Kot zelo pozitivno vidimo željo komisije po informiranosti, vendar pa se ta želja pretežno ustavi pred sprejetjem spoznanja o interaktivni in odnosni naravi problema brezdomstva. Spoznanja o tem, da bi bilo treba rešitve iskati tudi skupaj z brezdomci, so le nekoliko nakazana.

V Kraljih ulice letnika 2007 v nadaljevanjih objavljam 10 delov knjige »THC odvisnik«. Njen avtor NIX ZENK jo je skoraj v celoti napisal pod vplivom THC-ja zaradi znanstvenih razlogov, da bi bilo mogoče preštudirati, kakšna je THC odvisnost in kakšen je THC odvisnik. V prvih dveh zvezkih Nix Zenk opisuje, kako je začel kot deset leti v nekem večjem mestu sosednje države. Nix je bil takrat težek alkoholik, vendar ne žicar ali klošar. Po spoznanju THC je postal velik poznavalec vseh oblik THC-ja. V prejšnjem nadaljevanju je avtor opisoval težko nespečno noč, ko so se mu »v glavi prepletale zgodbe in spomini«. Izvedeli smo, kaj se je dogajalo med 1.15 in 4.00 h zjutraj, v nadaljevanju pa preberite, kako se je avtorjeva noč nadaljevala do zore.

Pizda, bom pojedel še eno alpsko juho iz vrečke, tisto, ki mi je najboljša. Ena vrečka bo ravno dovolj za eno XXL osebo, ne pa za štiri, kot gor piše! Nič vam ne vsiljujem s to juho, ampak le napisal sem, kako to jaz delam. Hvala za razumevanje ter dober tek!

Voda se že greje, jaz sem si pa zvili že malo abortusa (nezrele trave – op. ur.), da bom z večjim apetitom pojedel juho, upam le, da ne bom tok prbit, kot sem bil prej. Ljudje že hodijo domov, saj danes je bil 15. in se spodobi zapit pol plače, ali ne, pa si kupiti nove prijatelje, kako da ne!? Saj veste, da me v resnici čisto nič ne briga, kaj ljudje zunaj delajo, to je le trenutni zadeti pisateljev navdih, pa saj sami veste, kako to gre, na koncu meseca pa vam zmanjka za cigarete! Ja, pizda, to

Špelci bom podaril abstraktno sliko, naslov slike pa je »Eni so črni, eni beli, eni rdeči, eni rumeni, ampak le malokdo je moder!«!

toliko zadane, bom moral še manj dajat noter, semena so pa bila od Vrtnarja (Nixov prijatelj – op. ur.). Pa moti me to, da nekaj pišem o vas, če bi pisal samo o sebi, bi pa vi rekl, da sem egoističen, ali ne? Tako dela um, je nonstop na preži in človek komaj čaka, da bo kdo rekel napačno besedo, da ga bo potem pametno zabil.

Špelci bom podaril abstraktno sliko, naslov slike pa je »Eni so črni, eni beli, eni rdeči, eni rumeni, ampak le malokdo je moder! Mislim, da ji bo všeč!

Še za par jointov imam te nezrele travce, bo še za kak dan. Juha se že kuha, za XXL človeka! Ej, ampak juho najprej odlijte, važna je le vsebina juhe, ne pa voda, vode imamo povsod dovolj! Spet sem pustil malo jointa, ker sem šel juho pojest, kar je bilo odlično ob pol petih zjutraj.

Iz stene, na katero je nalepljen, me gleda moj stari narisan avtoportret; ta bo objavljen zraven mojega drugega intervjuja v časopisu; prejšnji je bil v nekem tedniku pred par leti in mi ni bil preveč všeč. Tam sem se predstavil kot reven umetnik, kar tudi sem še.

A kljub temu me nategujejo neki dilerji, pičke ene, daj, Bog, odpelji me prosim k Tihomirju v Zagreb (Nixov prvi diler, ki ga je uvedel v kajenje trave – op. ur.). Enkrat sem Tihomirju zrihtal kupca za 800 nemških mark, dobil bi jih lahko tudi 1000,

ampak je imel doma le za 800 gramov trave, jaz sem potem dobil nazaj tistih 200 DEM, kar je moral Tihomir vrnit, zato ker sem »zrihtal«, na koncu sem pa še dobil okrog 40 gramov trave, ki je je bilo v vreči viška - dober posel, a ne?

Zdaj pa govorim o dveh jurjih, pa še za ta me diler nategne. Kaj je zdaj to, se bom moral spet postaviti na noge in si nabavit kilo te odlične robe, ali pa nehati kaditi, samo te dve možnosti sta. Vseeno pa mi ni dobro dilat, zato bom samo občasno kadil, če bo kaj dobrega, razen če me diler ne ubije prej, ker sem mu prej od štirih poslal mesidž, da me je spet nategnil. V resnici pa sploh ne hodim sam kupovat k njemu, ampak gre nekdo drug, ker sva z dilerjem skregana, ker me je enkrat že zajebal! Verjetno zdaj pijan, kot je vedno, butasto bulji v ta mesidž in mu ni nič jasno, ali bo pa šele buljil, ko pride domov, ha, ha, ha.

Ura je pet, Praslovan na radiu Dur, cimer še išče punco, ki jo bo pripeljal k meni na jutranjo kavico ali pa travico. Cimer namreč doslej ni še nobene pripeljal, kot smo že mi vsi kdaj, le on še ni. Mogoče ne ve, če jo lahko. Nikota ni tu, zato me je vprašal, če lahko kako pripelje, verjetno se je bal, da mu jo Niko spelje! Okej! Lahko noč! Pa veselo na delo!

Čudež! Cimer je res našel neko punco in jo pripeljal domov. Zdaj oba še spita, samo ne vem kaj delajo pločevnike laškega piva v hladilniku (mogoče je Štajerk), ker ve, da se pri nas ne pije, ampak verjetno je potrebno veliko denarja in pijače pa še kak joint, da lahko kako zapeca! Bravo cimer, vsaj seksal si po dolgem času, ampak ne vem, kaj dela še nek zavitek od lekarne na mizi, v njej je pa neka velika škatla, verjetno od tablet! Mislim, da je to bolj žalosten seks, če sta oba pod vplivom alkoholnih maliganov!

Drugače je pa ura že pet in jaz imam jutranjo kavo na mizi! Čakam cimra, ker sem mu rekel, naj zame prihrani en joint, ker je on bolj vikend kadilec, in je prej rekel, da je prihranil, ker sem mu za hec rekel, da če ga ne bo

prihranil, se bo moral preselit na podstrešje, ha, ha ... Ga bom kar poklical, da vidim kaj ima, pa ura je že taka, da bi lahko bil zaret, pozneje bom pa spet kadil tisto moje nezrelo, in ko jo zmanjka, še ne vem, kje bom dobil novo! Imel je neki skank, za kar sem mu dal jurja in bo za tri soliče, solo jointi za eno osebo, mal sem že zaret, ker sem enega takoj skadil!

Pravi, da ima neko Dolenjko v postelji, nisem je še videl, tisti zavitek iz lekarne je pa od cimra, samo ne vem, kako to gre skupaj, alkohol pa tablete? No ja, odvisno kake so, včasih so bili v modi »apači« - apaurini, te so konzumirali rokerji, s pivom in še s kakim ta kratkim, ja, pivo in konjak, eni so celo konjak zlil v pivo, da so bili bolj prbiti, trave pa še ni bilo tolk na sceni. No, ne vem, ker sem jaz tudi pil alkohol tedaj, ampak brez »apačev«, enkrat mi je pa en model, pred mnogo leti, dajal akinetone, bil sem čist zaret in skoraj sem postal odvisen, čakal sem ga na Bavarcu, kar dolgo, potem pa se kar naenkrat zavem, kakšen bednik sem in sem se obrnil in šel na vlak za Maribor, tako sem se odvadil teh »akičev« - akinetonov! Prižgal sem pralni stroj. Kaj mislite, da se dogaja v glavi od cimra in njegove princese, ko imata oba hudega mačka; še mene ti zvoki centrifuge malo nervirajo.

V Amsterdamu sem videl sebe, kakšen bom, ko bom star, v črnem usnu z belimi dolgimi lasmi ter s palico, ker imam poškodovan desno koleno!

Gospod Bojan se veseli moje knjige o travi in pravi, da jo bomo izdali, če bo tako dobra, kot so druge stvari, ki jih delam! No, jaz (zdaj) nisem diler, včasih sem dilal indijsko konopljo, pa tudi Hibrio iz Barja je bil dober, šel si malo, pa si kar našel kako biljko ob potoku ali pa sredi travnika, lahko zraste tudi tako, da ptič poje seme, potem se pa poserje, kjerklj! In zraste

marihuana! Pizda, sem hotel še nekaj napisati, ampak sem kar zaret od tega »dihurja« - skanka! Ki sem ga kupil od cimra! Gospod Bojan, tako

Ko začneš kadit, moraš imeti zaupanje v človeka, od kogar kupuješ, moraš vedeti, da ni kak psihič, ampak da je čisto preprost umetnik, na primer, ali pa avtomehanik ali pa kar en haščar!

*
ko
bova
kadila,
kako dobro
domačico ali skank,
te bom skozi pogovor
(intelektualen) spoznal,
bom videl, kaj je s tabo
in ti bom podal svoje
zdravniško mnenje! Samo
bom nabavil nekaj zelo
dobrega, tako da te bo že
sam vonj premamil in boš
moral enkrat poskusiti!
To bom naredil za tvoje
zasluge pri mojih knjigah
in za moralno podporo, pa
tudi ti si rekel, da bi ljudi
zanimala taka knjiga, no
- in tukaj je. Ne vem, če ste
čisto zadovoljni; če niste,
bom kdaj pozneje napisal
novou knjigo »Kadilec
indijske konoplje«, ampak
to bom lahko pisal le v
Indiji, zato moram s to
knjigo dovolj zasluziti,
za potovanje in bivanje v
Indiji, vsaj pol leta, velja,
in potem boste lahko brali
zares dobro knjigo.

je to! Ko začneš kadit, moraš imeti zaupanje v človeka, od kogar kupuješ, moraš vedeti, da ni kak psihič, ampak da je čisto preprost umetnik, na primer, ali pa avtomehanik ali pa kar en haščar!

Rekel sem si ravno, da posvečam celo to stran gospodu Bojanu, in rekel sem še, da ko bo izšla ta knjiga, da bom skadil z njim en joint in da bo šele tedaj videl, kako in kaj, ker do zdaj, pri svojih 50-tih letih nikdar ni naletel na pozitivno osebo z marihuano. Ali je pa v sebi imel predsodke do kadilcev marihuane, ali pa obstaja možnost, da mu manjka kak kolešček v glavi, jebi ga, Bojan, tako je, vse je možno, saj

Joj, dolga zadata noč se počasi plazi proti koncu in umetniku zmanjkuje navdiha. Z njim smo utrujeni tudi mi. Skrivnosti življenja v stanju zadosti smo že precej spoznali. Je bilo že dovolj? Saj smo že na koncu 4. nadaljevanja. Naj umetniku kajenjem trave in nam seveda poroča vse o tem, kako se bo potem počutil in kako bo živel? Mu bo uspelo nehati s kajenjem do naslednjega nadaljevanja? Kdo ve. Berite nas še naprej in se prepričajte sami!

KATJA VRESK: Vsaka stvar je zase, čeprav se zdi, da so si na nek način podobne. Ja, lahko rečem, da je material prekril resnico.

META KOS: Pojem ljubezen in njegov konstrukt je odvisen od družbenega konteksta. Pojem, beseda ljubezen nima enotnega pomena. Pomen znaka oziroma imena (veljavna interpretacija) je v rokah oblastnikov. Če na spletu vtipkamo besedo ljubezen, »dobimo« zelo različne podobe ljubezni: spolnost, romantika, horoskop, partnerstvo, božja ljubezen... Želim si govoriti o odnosih – zato podobe konstrukcije ljubezni.

NINA BRIC: Trd medo – mehak kamen.
Tudi iz grobega lahko nastane nekaj nežnega.
Rože imajo rade medota, ga objemajo ... ali dušijo?

PISMA BRALCEV

V uredništvo Kraljev ulice dobivamo mejle vas, naših bralcev. Eni so spodbudni in pohvalni, takih je več in jih imamo radi, drugi so bolj kritični, takih je manj, in jih imamo PRAV TAKO radi. Saj potrebujemo tako pohvale kot tudi opozorila na to, če gre kaj narobe ali če s čim vi, naši bralci, niste zadovoljni. Casopis namreč delamo in distribuiramo za vas, naše bralce, brez katerih časopisa ne more biti. Zato – pišite nam še!

Spodaj objavljam dve taki pismi, eno pohvalno in eno, ki opozarja na nek problem. Bralki MM odgovarjam, da nas je opozorila na resno kršitev naših pravil prodajanja in pravzaprav na zlorabo Kraljev ulice. Kralji ulice (oz. naši prodajalci) časopis samo PRODAJAO po predpisani ceni 1 EUR. Če kdo zbira kakrsne-koli prispevke, to dela PROTI PRAVILOM Kraljev ulice, ta pravila torej krši in zlorablja in to počne za svoj žep, ne pa za Kralje ulice. Ko v uredništvu za take kršitve zvemo, prodajalca/ko disciplinsko obravnavamo in sprejmemmo ustrezne ukrepe (npr. začasno prepoved prodajanja časopisa ali kaj drugega). To se bo zgodilo tudi v tem primeru. **Bralce prosimo, da nas o takih primerih obveščate oz. da takim prodajalcem ne dajete denarja.**

Uredništvo

Spoštovani,

prebral sem večino številk vašega časopisa. Prvi vtis je, da je zelo drugačen od tiskovin, ki jih lahko kupim v trafiki. Vendar v pozitivnem smislu! Drugačen, zanimiv, bolj človeški, bolj oseben, položaj brezdomcev kaže s prave strani; z njihove strani.

Zelo lepo je na eni strani poslušati državne inštitucije in medije, kako socialna je naša država, in zelo impresivno je po drugi strani brati zgodbe ljudi, ki se iz meseca v mesec sprašujejo, ali bodo imeli dovolj sredstev za (kolikor toliko dostojno) življenje. Take stvari se te dotaknejo, če hočeš ali ne. Še posebej, če poznaš kako tako zgodbo, ali pa si morda celo sam 'plul' v to smer...

Želel bi si zgodb. Čim več brezdomskih zgodb; kaj jih pripeljalo v tak položaj? Kaj počnejo za preživetje, kako živijo? Želel bi si, da bi ta časopis postal glas vseh tistih, ki nase ne morejo opozoriti, država pa tega noče.

Tole pa me še posebej zanima: MLADI projekti. Kako brezdomci gledajo na mlade, ki postopajo po mestu in prosijo za denar, namesto da bi delali? Jih imajo za brezdomce takega ranga kot so oni?

Lep dan vsem vam v uredništvu in ljubljanskim brezdomcem!
bralec

Pozdravljeni!

V soboto zvečer sem sedela s prijateljem zunaj na promenadi ob Ljubljanici, ko je pristopila visoka mlada blondinka, morda narkomanka, z izvodom Kraljev ulice. Ker revijo redno kupujem, in ker sem videla, da je imela novo številko, sem jo želela kupiti. Rekla mi je, da je to le promocijski izvod, da pa lahko vseeno dam kakšen prispevek, kar sem zavnila.

Manipulirati z ljudmi, ki želijo podpirati brezdomce, s časopisom, ki ga ne morejo kupiti, se mi ne zdi pošteno, zato vas sprašujem, če je takšno početje sploh dovoljeno.

Upam, da boste ukrepali, za kar se vam zahvaljujem. Želim vam vse najlepše.

Lep pozdrav!
bralka

KRALJ:

RAZGNEZDILI BI NAJU RADI, PRAŠIČI MESOJEDI,
 PA NISVA SKUPAJ NITI EN MANDAT.
 RAZPLETLI BI, KAR SE NA SVEŽE SPLETA,
 PA NITI ŠE SPOČETO NI.
 POSLOVENILI BI NAJU RADI ...
 MORDA? ...
 TEŽKA BO!
 V TO MALO ZLATO ŠKATLICO?

KRALJICA:

TI, GNEZDO-PLETEC!
 TI, LJUBIMEC LE SREBRNIH ŠKATLIC!
 KAKO LAHKO SPREGOVORIŠ O MESOJEDCIH,
 KO PA RAVNOKAR GLODAŠ ČVRSTO, ŠE TOPLO SREDICO SVOJEGA LEVEGA MODA?
 ZAKAJ OB TEM OPAZUJEŠ MENE IN SI LASTIŠ INTERPRETACIJO »NAJINEGA«?
 SI MORDA POTREBEN DOTIKA?
 POTREBEN POGLEDА, OBLIŽА, STOKAOČEGA ZASUKA V LEVO?
 MI PODAŠ?

avtor* ARBI

TATOO ZGODBA

Žurati
 sem začel
 kot punks v K4, hodil
 sem na vaje od benda Niet, ki
 ga verjetno poznate vsi stari pankerji.
 Tam sem spoznal vokalista Primoža
 Habiča. Primož mi je predstavil
 mlajšo sestro Tanjo, ki je bila tudi
 pankerica. Tanja je bila moje
 prvo resno dekle. Potem sem
 Primoža spoznal s svojo sestro
 in tudi onadva sta začela
 hoditi.

No, vsi širje smo z roko
 v roki hodili po žurih,
 koncertih ... Tanji so
 zaradi odštekane pank frizure in
 pobarvanih črnih las govorili »black
 rose«. Ko sva šla narazen, sem eno leto za
 tem izvedel, da je umrla zaradi predoziranja.
 Takrat sem bil jaz že nekaj časa na drogi. Ker
 sem jo še vedno imel rad, sem si v spomin nanjo dal
 vtetovirati »black rose« (črno vrtnico). Primož je dve leti za
 tem umrl na enak način.
 Naj jima bo lahka slovenska zemlja!

foto Gruden Tomislav GTs*

P.S.: PUNK'S NOT DEAD!

Na razpotju

Hodnik porodnišnice je bil ozek in prenatrpan z moškimi, ki so čakali na svoje žene, ki so že rodile. Posebno nek moški je bil precej nervozen, po telefonu je izvedel, da mu je žena povila sina, kar precej krepak naj bi bil. Medtem, ko je čakal, je razmišljjal, kaj vse mu bo v življenju nudil, da bo sin vsaj toliko srečen, da ne bo begal od doma ali šole in da se bo družil samo z dobrimi in poštenimi sošolci, kasneje v življenju pa s poštenimi ljudmi. Moral ga bo tako vzgojiti, je še naprej modroval sam pri sebi. Čez nekaj trenutkov je že lahko vstopil v sobo, kjer je bila tudi njegova žena. Bila je nekoliko bleda in videti izmučena. Rodila je prvič, porod zanjo ni bil niti malo lahk, videti pa je bila srečna, čisto prerojena. Mož Gvido ji je prinesel cvetje. Ko jo je zagledal, je bil vidno ganjen in morda še bolj srečen kot žena Karmen. Objela sta se in poljubila. Začutil je njene suhe ustnice in drhteče dlani. Ob njej je ležal otrok, povit do vratu, videla se je samo brezoblična gmota otroške glavice z zaprtimi očmi.

"Takšni smo bili vsi, ko smo se rodili," ga je opomnila žena Karmen, ko je videla kako čudno strmi v otroka.

"Kako mu bova dala ime?" jo je vprašal.

"Ne vem, nisem še nič razmišljala o tem, pa ti?"

"No, tudi sam nisem nič razmišljal o imenu. Povem pa ti, da ne maram, da bi mu bilo ime Janez, Francelj ali Marjan. Še manj pa, da bi bil Elvis. Meni je všeč ime Mare, tako po mojemu očetu in, če se prav spomnem," je dejala žena Karmen, "tudi tvoj bratranec je Mare, pa najina poročna priča tudi."

"Mare, fant od fare," je dejal še mož Gvido.

"Velja," sta skoraj hkrati rekla oba. "Mare bo."

Soba, v kateri se je nahajal Gvido, je bila bolj temačna, precej je bilo toplo in predvsem je vladala kar prevelika tišina. Možje in žene so se nemo gledali, kot da si nimajo več kaj povedati.

"Jutri bom spet prišel," je rekel Gvido ženi.

"Ti pa čuvaj najinega korenjaka," se obrnil in hotel oditi samo s pozdravom.

"Kaj pa kiss?" je namrščeno vprašala Carmen.

"Čisto sem zmeden, oprosti. Torej, jutri se vidiva, nalupčka, adijo." Gvido je odšel kar po stopnicah proti izhodu porodnišnice, pa čeprav iz petega nadstropja. Lahko bi šel z dvigalom, pa nekako ni prenašal utesnjenošljivosti ljudi, ki je ponavadi prisotna v dvigalih. Danes si pa mora malo dati duška, žena mu je rodila sina, to se mora malo zaliti v primerni družbi. Ko je prišel ven, je poiskal avto, se odpeljal domov in se pošteno stuširal. Malo ga je skrbelo, saj je bila njegova žena drugače bolna, vsak dan je bila odvisna od tablet, ki ji jih je predpisal njen zdravnik. Sicer pa je bila v redu, bili so dnevi, ko človek ne bi nikoli rekel, da je bolna. Ponovno

je stopil na ulico, avto je pustil doma, zato jo je mahnil kar peš.

"Grem malo pogledat do gostilne Pod kapo, morda najdem kakšnega znanca ali celo prijatelja," si je dejal Gvido in pospešil svoj korak. Končno je prispel in vstopil. Najprej ni zaradi gostega dima cigaret skoraj nič videl, nato pa se je privadil in še sam prižgal eno. Stopil je do šanca in si naročil mrzlo pivo. Nikogar ni bilo, ki bi ga on vsaj malo poznal. No, morda pa še pride kdo, da bosta skupaj proslavila rojstvo njegovega sina. Pa je le prišel nekdo, ki ga je Gvido poznal in to zelo dobro. Pa še Francelj mu je bilo ime. Ko ga je Francelj zagledal, ga je pozdravil, si naročil pivo in pristopil h Gvidu.

"Čuj Gvido, nisem pozabil, da sem ti dolžan, vrnil ti bom, ko bom imel. Zdaj imam komaj za bedno pivo, štekaš?"

"Danes se nočem pogovarjati o tem," je rekel Gvido.

"Žena mi je pravkar rodila sina, štekaš?"

"O, potem boš pa častil ali ne? Lahko naročim še eno pivo?" ga je vprašal Francelj.

"Le daj," je odgovoril Gvido.

Pri šanku je bila vedno večja gužva, zato se je Gvido odločil za odhod. Plačal je in izzginil tako hitro, da Francelj tega niti opazil ni. Naenkrat ga je minilo, da bi še popival, zato se je odpravil kar domov. In storil je prav, da je odšel domov. Gvidu se ni niti malo sanjalo, da je prav Francelj tisti, ki mu bo življenje zagrenil v čisto nočno moro, še manj se mu je sanjalo, da Francelj načrtuje skupaj z njegovo ženo njegovo likvidacijo. Gvido je bil pošten možakar, tudi pameten, lahko bi se reklo pozitivno pameten, vendar pa precej naiven človek. Slepoto je verjel, da je njegova žena poštena, ljubeča do njega, bila pa je samo »igralka«.

Mislil je, da so takšne

samo druge, on

pa ima srečo in

je dobil pošteno

in ljubečo ženo, ki

bo samo njegova. Še

veliko stvari ni vedel,

ni se zavedal, da živi v

betonski džungli brez divjih

zveri, zato pa živi med kriminalci,

raznimi psihopati ter potencialnimi

morilci. Ko je bilo treba kdaj ukrepati,

je ukrepal, včasih tudi grobo, če ni šlo

drugače. Vedel je, da s psihopatom ne moreš delati v rokavicah, saj ta vrsta človeka

ničesar ne razume, ničesar ne dojema, zato je bil s

takšnim človekom vedno kratek. Včasih se je moral

spustiti tudi na nivo psihopata, da ga je ta lahko sploh

razumel.

Francelj je že bil eden od tistih psihopatov, vendar pa mu človek ne bi prisodil, da je sposoben tudi moriti. Gvidova

Človek

Človek,
ko boš na vrata trkal
upajoč,

ko boš tekel
in ko boš stal,
naj bo le ljubezen
tvoja moč.

Bodi srečen,
a vedi,
včasih tudi
sreča boli.

Dušan
Pečavar

žena Karmen je bila tista, ki je v njem aktivirala tisti morilski nagon, nagon iz pradavnine, ki se menda skriva v vsakemu človeku in se sproži, ko so podani vsi pogoji. Največkrat se sproži samoobrambni, tisti morilski ali napadalni pa se sprožijo pri človeku, ki je umsko zaostal. Kadarkoli lahko postane lovec, ta pa ubija ne da bi se tega zavedal v celoti.

Naslednji dan je Gvido odšel v bolnico k svoji ženi, ji prinesel šopek svežih rož in se ustavil pri njeni postelji, ker je spala. Tudi njegov mali sinček je spal in se stiskal k svoji mamici. Gvido se je tudi danes spraševal, zakaj je v sobi takšna tišina, pa tudi slab in topel zrak je prevladoval v sobi, tako kot zadnjic. Možje so prihajali, v rokah so imeli šopke rož, eden je bil tudi precej okajan, zato mu je sestra dovolila le kratek obisk. Ta je bil edini, ki je delal preveč hrupa. Gvido je stopil bliže k postelji, dal šopek rož na nočno omarico in pri tem opazil, da je na ženinem mobiju eno sporočilo. Samodejno je pogledal vsebino sporočila, kar verjeti pa ni mogel tistem, kar je prebral. Francelj, ki ga je srečal v gostilni Pod kapo, je skupaj z njegovo ženo načrtoval njegovo likvidacijo.

"Nič ne skrbi Karmen," je še pisalo v sporočilu. "Bom že uredil tako, da se ga bova znebila za vse čase. Otrok pa veš, da ni njegov, ampak moj. In seveda tvoj."

Ker je Karmen še vedno spala, je ni nič budil, ampak je takoj odšel domov in razmišljal, kaj naj stori. Neki znanec mu je kasneje priskrbel podobne tabletke, kot jih je imela njegova žena Karmen, le da so bile strupene. Če si jih dalj časa

užival, si zanesljivo umrl. Ni več prihajal v bolnico, čez dva dni je njegova žena Karmen prišla z otrokom domov in ga ozmerjala, češ kaj pa je iskal na njenem telefonu? Seveda je zdaj vedela, da njen mož Gvido vse ve.

"Zapomni si, Carmen, če se mi kaj zgodi, bom prišel iz groba in te ubil, zapomni si to."

V omarici, kjer je imela škatlico s tabletkami, je pod prvo škatlico dal tiste svoje strupene tabletke. Pazil je na to, da je, ko je bila prva škatlica prazna, takoj zamenjal s tistimi pravimi tabletkami, pod njo pa seveda dal tiste strupene. Če se mu bo res kaj zgodilo, ne bo nikogar, ki bi lahko odstranil tiste strupene tabletke, ker tudi nihčene ve za njih.

Francelj je na Gvidovem avtomobilu pokvaril zavorni sistem in nekega dne, ko je Gvido vozil prehitro, ni mogel upočasnit avtomobila, zaletel se je v betonski zid, potem pa se ni več zavedal.

Gvido ni več prišel k zavesti in ko ga je obiskala njegova žena Karmen, je opazila, da je umrl z nasmehom na ustnicah. Gvida so pokopali, s tem pa je bila njegova žena obsojena na počasno umiranje. Prišel je čas, ko je pojedla vse tabletke iz svoje škatlice in začela jemati tabletke iz Gvidove strupene škatlice, ki je ni imel kdo zamenjati. To bi lahko storil le Gvido, a Gvida ni bilo več. Carmen je bila vsak dan slabša, zelo je oslabela, zadnje, kar je še bilo v njeni zavesti, so bile Gvidove besede: "Če se mi kaj zgodi, bom prišel iz groba in te ubil."

In tako je Karmen umrla zaradi zastrupitve, policija pa je arretirala Francelja, bil je osumljen, da je zastrupil Carmen, saj je bila škatlica s tabletami polna njegovih prstnih odtisov. Ko je Carmen postala toliko slaba, ni mogla več sama jemati tabletk, zato ji je Francelj prinašal škatlico, od tod tudi njegovi prstni odtisi. Gvido se je tako maščeval obema, zato je tudi umrl z nasmeškom.

ilustracija * Tjaša Žurga

Velikonočni dnevi osrečili tudi brezdomce

V dneh velikonočnega praznovanja so ali smo se z veseljem pridružili tudi brezdomci z vseh krajev Slovenije, a največ iz Ljubljane. Bilo nas je ogromno, ki smo se pridružili ljudem, ki praznujejo ta veliki velikonočni praznik. S piknika, ki se je odvijal na Ljubljanski plaži, smo odšli v trnovsko cerkev. Veselilo nas je, da so nas ljudje tako lepo sprejeli, ne glede na to, kar smo. Slavje se je odvijalo po vseh cerkvah. Vzdušje je bilo nepopisno.

Prejemali smo razne dobreote in darila iz vseh strani. V imenu uredništva Kraljev ulice bi se radi zahvalili vsem dobrotnikom za vse kar ste nam podarili ... Prejeli smo tudi odrešitev in obilo lepih želja od vseh nun in patrov. Se posebej bi se radi zahvalili gospodu župniku Adamu ter nadvse prečastiti sestri Juditi Mihelčič za lepe želje za uspešno naše življenje. Lepa zahvale tudi vsem ustanovam za vsako podelitev, ki nam bo še kako prav prišla. S tem kratkim prispevkom bi se rad zahvalil in se poslovil od vas ter vam zaželel lepe praznike. Lepo vas pozdravljam predstavnik Kraljev ulice, Meško Toni s pomočjo študentke FSD Petre.

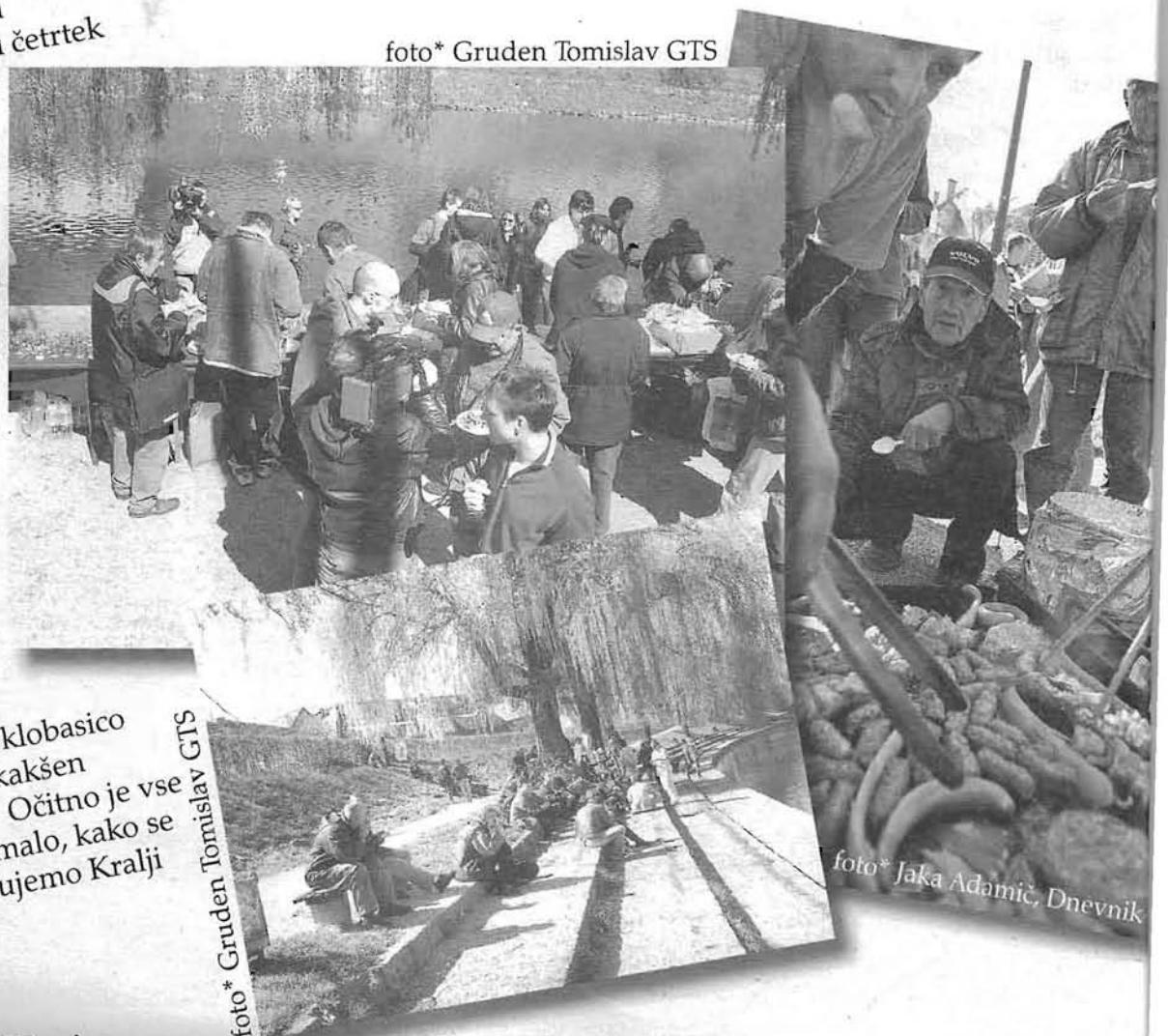
Nekaj utrinkov s slastnega piknika, ki je potekal na sončni četrtek na Trnovskem pristanu pod okriljem Studentske organizacije v Ljubljani. Vsi Kralji ulice smo se do sitega najedli, pod podrobnim pogledom medijskih kamer, včasih pa se je skoraj zgodilo, da bi

namesto v klobasico zagrizli v kakšen mikrofon. Očitno je vse zelo zanimalo, kako se prehranjujemo Kralji ulice.

foto* Gruden Tomislav GTS

foto* Maja Kozar

foto* Gruden Tomislav GTS

foto* Jaka Adamič, Dnevnik

Mesto je džungla, brezdomci robinzoni

V sredo, 21.2.2007, smo se sodelujoči v projektu s produksijsko šolo z rdečim kombijem pripeljali do Centra in glavnega uredništva Kraljev ulice. Le kaj nas je prineslo tja? Gola radovednost?

V okviru projekta smo do sedaj spoznali človekove pravice in si ogledali film, povezan s podobno problematiko. Tema, ki smo jo obravnavali, je bila brezdomstvo. S tem namenom smo prišli v uredništvo časopisa, kjer smo izvedeli ogromno zanimivosti o tem, kako je sploh nastal in se širil, kako so dobili svoje prostore ... Svoje izkušnje sta z nami delila tudi dva »čisto prava brezdomca«, nato pa smo se odpravili še proti razdeljevalnici hrane – da vidimo, kako in koliko je pri nas preskrbljeno za osnovne potrebe kraljev ulic.

Štejem si v čast, da sem imela priložnost videti kralje ulice od blizu, zares, ne le po televiziji in iz pogоворov. Zdi se mi, da vse prevečkrat pozabljamo, da so tudi to ljudje – večinoma veliko boljši ljudje od nas.

To ni dno družbe, to so ljudje, ki so se zavestno ali nezavedno uprli družbenim normam in zapovedim in ki so se naučili preživeti drugače. Mesto je džungla, brezdomci robinzoni.

Irena Kuhar

Poročilo o rezultatih čistilne akcije odvrženih igel

Društvo **Kralji ulice** je v torek, 03.04.2007, organiziralo čistilno akcijo odvrženega materiala za injiciranje drog, ki predstavlja veliko tveganje najrazličnejših okužb. Čistilna akcija se je začela ob 16.00, ko smo se prostovoljci zbrali v dnevнем centru društva Kralji ulice. V akcijo pobiranja odvrženih igel se nas je vključilo kar 17.

Po predhodnem pregledu terena smo se odločili pobrati odvržen material na petih lokacijah.

Razdelili smo se v dve skupini. Ena skupina je pobrala odvržen material na Metelkovi (700 odvrženih igel) in na Vilharjevi ulici (250 odvrženih igel). Druga skupina pa je pobrala odvržen material nasproti parlamenta pri spomeniku (950 odvrženih igel), pri bencinski črpalki na Župančičevi ulici (445 odvrženih igel) ter na Bavarskem dvoru (390 odvrženih igel).

Društvo Stigma nam je priskrbelo pincete, kontejnerje, rokavice in razkužilo, za kar se jim toplo zahvaljujemo.

V čistilno akcijo smo bili vključeni Robi, Andrej, Andro, Janko, Iva, Maja V., Veronika, Petra, Polona, Tomi, Anja, Urban, Petra, Bojan, Maja M., Boštjan in Maruša. Kljub spremenljivemu vremenu smo pobrali **2735** odvrženih igel.

Vse občanke in občane prosimo, da sporočijo lokacije odvrženih igel na številko 041 462 841 (Bojan) in jih bomo prišli pobrat.

Kraj: Povšetova 5, soba 68

Čas: Petek, 16.12.1994

Ura je 16:28. Marjetica je pravkar prišel s telefona. Jaz pa seveda spet sedim na postelji, pod mano leži Kolibri, Patuljak in Toti šahirata, Kasim bere pismo. Marjetica pa se je ravno spravil na križanko. Poslušamo radio Salomon, program DJ Time. Techno komadi vzbujajo nemir v meni in me spominjajo na dolge noči po diskotekah. In to danes v petek, ko sem bil ta čas že zunaj. Najprej sem doma staknil tisočaka, da je bilo za začetek, razen če nisem bil pri denarju ali že dopoldne napravil kakšno posredništvo, transakcijo. Naslednja naloga - družba. No, to se vedno najde, konec concev je Ljubljana velika, možnosti je veliko. Ali sem poiskal trenutno družbo, prijatelja, prijateljico, ali pa sem poiskal zadnjo varianto. To je bilo ali naš konc ali pa kakšen drug, kamor sem v preteklosti zahajal. Odvisno je bilo tudi od letnega časa. Potem, ko sem našel družbo, sem se prepustil dogodkom. Nemirno sem spreminjal lokacije žuranja, vedno se je moralо kaj dogajati. Najrajši sem imel opravke plus zabavanje. Za družbo pa sem imel najrajši kakšno žensko, ki je bila lepa in mi omogočila kakšen užitek več. Ta užitek ni bil postavljeni se z njo, prav nasprotno, zelo me je motilo, ko so me zavistneži spraševali, če je to moja nova ali kaj podobnega. Užitek je komunicirati z lepo žensko. Posebno, če je bila nedostopna - zanimiva. Tudi sam sem bil rad zanimiv, kar morilo me je, če se ni dogajalo po zanimivem scenariju. Ženske pa sem imel rad tudi zato, ker se z njim lahko pogovarjaš vse. Moški so preveč ozkogledni. Ni pa bilo lepšega od preračunljive ženske, posebno, če sem spoznal njen račun do podrobnosti in se potem, ne preveč kruto poigral. Dostikrat sem ob petkih zamenjal po več družb in okrog hodil sam. Vendar sem ob takih žurih računal bolj na naključno srečanje s kom pravim. No, ko sem našel družbo, sem začel ali nadaljeval z zabavo. Obiskoval sem lokale, če je bilo toplo, sem zvrnil kakšen liter tudi na kakšni klopc. To se je najpogosteje dogajalo za Ljubljanočico ali pa na tistem

koncu, kjer sem trenutno bil. Najrajši sem imel klopce, ki so bile na samem v naravi. Mogoče tudi zaradi tega, ker se je ob takih priložnostih prižgal tudi kakšen joint. Sledil je pogovor s tistim ali tistimi, ki so bili zraven. Vedno sem rad komuniciral. Ena najljubših tem mi je bila, če mi je kašna ženska govorila o ljubezenskih težavah. Rad sem svetoval, dajal nasvete, delil izkušnje in jim vlival samozavest. Konec concev sem moški, zato moške tudi dokaj dobro poznam. S tem, ko mi je ženska govorila o problemih, pa sem bolje spoznaval nasprotni spol. Skoraj bi lahko rekel, da je bil to najzanimivejši del dneva. Ko se je začel delati večer, je sledil načrt. Potrebno se je bilo spomniti, kam, s kom. Ponavadi je bilo najprej na tapeti mesto, razen če sem bil prepričan, da se bo tam, kjer sem, dogajalo več. Če sem imel kaj za dilat, sem z užitkom dilal, kar bolan sem bil na dobiček, ki ga nikoli nisem pozabil zapraviti. Prihranil sem le nekaj, da je bilo za v diskoteko. Nikoli nisem šel direktno v diskoteko. Najpogosteje sem zahajal v K4 ali Palmo. Če pa nisem šel v disco, sem bil na kakšnem žuru ali pa na Metelkovi. Na žurih, ki jih ne maram preveč, saj je vse omejeno - družba, gibanje in s tem zabava, sem našel krog somišljenikov in se z njimi pogovarjal in zabaval. Zgodilo pa se je, da smo pobegnili ven. Na Metelkovi mi je bilo všeč, saj je Channel Zero kot diskoteka brez vstopnine in si lahko tudi zunaj. Skrátka, kjerkoli sem bil, sem se pošteno napil in se pogovarjal z različnimi družbami ali posamezniki. V Ljubljani poznam veliko ljudi, posebno stalne goste K4 ali Palme. Ponavadi sem bil najprej v K4 in nato našel koga, ki gre v Palmo. Potem zabava do jutra. Sledile so tri variante. Ali sem šel domov, ali sem spoznal kakšno žensko, s katero sva šla k meni ali k njej, ali pa smo bili z družbo in potegnili zabavo v naslednji dan.

Realnost je drugačna: 18:30, gledal bom TV, nato pa spat.

Nadaljevanje sledi.

Anketa o branosti Kraljev ulice

Izdali smo že 14 številč časopisa Kralji ulice in želimo si, da bi bil časopis čim boljši, čim bolj po okusu vas - naših bralcev. Zato potrebujemo informacije o tem, kaj vam je v Kraljih ulice bolj všeč in kaj manj, česa si želite več, česa manj. Želimo spoznati vaša mnenja o posameznih vrstah prispevkov v časopisu.

Zato vas prosimo, da izpolnite spodnjo anketo in nam jo izpolnjeno vrnete. Na osnovi vaših odgovorov bomo poskusili delati še boljši časopis.

Žal nimamo toliko denarja, da bi anketi lahko priložili kuverto s plačano poštnino. Zato vas prosimo, da nam izpolnjeno anketo pošljete na enega od treh načinov:

- sami kupite kuverto in znamko, ter anketo pošljete po pošti na naslov: Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana;
- izpolnjeno anketo sami prinesete v naš dnevni center na Poljanski cesti 14 v Ljubljani, kjer jo vržete v poštni nabiralnik ali pa izročite dežurni delavki v dnevнем centru;
- anketo poiščete in izpolnite na spletnem naslovu www.kraljuulice.org.

V uredništvu upamo, da bomo prejeli dovolj odgovorov. Med tiste, ki boste tako želeli in na anketo pripisali tudi svoj poštni naslov, bomo razdelili več nagrad: 25 žepnih koledarjev »Dnevnik Zemljana 2007«, 25 stripovskih zvezek »Street s-trip-nik« ter 25 CD-jev »Odpeti pesniki« (pesmi Daneta Zajca; Glasbeno društvo Kuhna). Podprite naše delo tudi z izpolnitvijo spodnje ankete.

Iskrena vam hvala!

A. O kupovanju in branju časopisa Kralji ulice

1. Časopis Kralji ulice poznam ...

- od vsega začetka (leta 2005)
- spoznal sem ga v lanskem letu (2006)
- spoznal sem ga šele letos (v letu 2007)

2. Od 14 doslej izdanih številk Kraljev ulice sem jih videl/a in bral/a:

- 1
- 2-5
- 6-9
- 10-13
- vseh 14

3. Izvod časopisa Kralji ulice največkrat dobim:

- tako, da jih sam/a kupim na cesti od prodajalcev
- od prijatelja/ice, znanca/ke, sorodnika/ce
- v knjižnici
- drugače, kako:

4. V (vsakem) izvodu Kraljev ulice preberem:

- nič ali le manjši del vsebine
- približno polovico vsebine
- večino vsebine ali prav vse

5. Časopis Kralji ulice kupim predvsem zato:

- ker s tem pomagam brezdomcu, od katerega ga kupim
- ker mi je vsebina časopisa všeč, ker ga rad/a berem
- da se tem pomagam delu društva Kralji ulice
- ker je časopis moderen, ker je to kul
- časopisa ne kupujem
- kaj drugega:

6. Kako zlahka dobim/kupim časopis Kralji ulice, ko si ga zaželim:

- zelo zlahka; ga lahko takoj dobim, ko ga želim kupiti
- še kar lahko; a moram nekaj časa iskat, da najdem prodajalca
- precej težko; zelo težko najdem prodajalca, ko želim časopis kupiti
- izredno težko; zelo težko najdem kakega prodajalca

7. Kralji ulice se prodajajo skorajda samo na ulici. Kaj mislite o možnosti, da bi se lahko bralci nanj tudi naročili in ga prejemali po pošti na dom?

- prav se mi zdi, da je dostopen samo na ulici
- zdelo bi se mi v redu tudi, če bi se lahko nanj naročili, a jaz se ne bi
- zdelo bi se mi v redu tudi, če bi se lahko nanj naročili, in jaz bi se nanj rad/a naročil/a

8. Cena časopisa (1 EURO) se mi zdi:

- 1 prenizka
 2 ravno pravšnja
 3 previsoka

9. To, da polovico plačanega zneska (oz. 0,5 EURA) dobi prodajalec ...

- 1 se mi zdi povsem v redu; to je plačilo za njegovo delo
 2 se mi ne zdi v redu; menim, da je to isto kot beračenje ali "žicanje"
 3 kaj drugega:
-
-

10. Z odnosom prodajalcev do kupcev in njihovim načinom prodaje:

- 1 sem povsem zadovoljen/na
 2 sem v glavnem zadovoljen/na
 3 sem precej nezadovoljen/na
 4 sem močno nezadovoljen/na
 5 načina prodaje in odnosa prodajalcev ne poznam

Če ste odgovorili, da ste z načinom prodaje in odnosom prodajalcev nezadovoljni, prosim napišite nekaj besed ali stavkov o tem, s čem konkretno niste zadovoljni in kaj bi bilo potrebno spremeniti:

11. Če bi si želeli, da bi se časopis Kralji ulice prodajal še na kaki drugi, novi lokaciji (drugem kraju ali v Ljubljani na kaki drugi ulici, lokaciji), prosim napišite kje:

B. O vsebini časopisa Kralji ulice**12. Menim, da vsebino časopisa Kralji ulice poznam:**

- 1 zelo dobro
 2 dovolj dobro
 3 bolj slabo
 4 sploh ne poznam

Na splošno časopis Kralji ulice ocenjujem kot (označite v vsaki vrstici ustrezni krogec):

13	nezanimiv	zanimiv
14	neobičajen	običajen
15	zabaven	nezabaven
16	žalosten	vesel
17	verodostojen	neverodostojen
18	neprivlačen	privlačen
19	pesimističen	optimističen
20	pester	dolgočase
21	resen	nerese
22	političen	nepolitičen

Kako pogosto berem naslednje prispevke?

Rubrika, prispevek, zvrst	nikoli	redko	včasih	pogosto	vedno
23 Uvodnik					
24 To sem jaz					
25 S kraljevega zelnika					
26 Dnevnik zdravljenja					
27 Umetnik – duševnik bolnik					
28 THC odvisnik					
29 Dnevnik lopova					
30 Lukijada					
31 Kralj in kraljica					
32 Tatoo zgodba					
33 Bilanca					
34 Gostujoči kolumnist (Tomaž Zaniuk, Darij Zadnikar, itd)					
35 Izza rešetk					
36 Pogled s strani					
37 Zgodbe z ulice					
38 Svetovalni kotiček babi Zore					
39 Horoskop					
40 Božji ping-pong					
41 Delo s cestnimi otroki v Gomi					
42 Druge življenske zgodbe					
43 Drugi strokovni članki in komentarji					
44 Reportaže					
45 Razvedrilo					
46 Stripi in ilustracije avtorja Nik-a					
47 Ilustracije avtorice Tjaše Žurga					
48 Ilustracije in stripi avtorja Majkiča					

Koliko so mi ti prispevki všeč?

Rubrika, prispevek, zvrst	prav nič	malo	srednje	precej	zelo všeč
49 Uvodnik					
50 To sem jaz					
51 S kraljevega zelnika					
52 Dnevnik zdravljenja					
53 Umetnik – duševnik bolnik					
54 THC odvisnik					
55 Dnevnik lopova					
56 Lukijada					
57 Kralj in kraljica					
58 Tatoo zgodba					
59 Bilanca					
60 Gostujoči kolumnist (Tomaž Zaniuk, Darij Zadnikar, itd)					
61 Izza rešetk					
62 Pogled s strani					
63 Zgodbe z ulice					
64 Svetovalni kotiček babi Zore					
65 Horoskop					
66 Božji ping-pong					
67 Delo s cestnimi otroki v Gomi					
68 Druge življenske zgodbe					
69 Drugi strokovni članki in komentarji					
70 Reportaže					
71 Razvedrilo					
72 Stripi in ilustracije avtorja Nik-a					
73 Ilustracije avtorice Tjaše Žurga					
74 Ilustracije in stripi avtorja Majkiča					

75. Če bi se morali odločiti, da naj bi v Kraljih ulice bilo ene vrste prispevkov več, za katere bi se odločili? Moralo bi biti:

- 1 več življenjskih zgodb
- 2 več resnih, strokovnih prispevkov
- 3 več zabavnih, razvedrilnih prispevkov
- 4 več fotografij
- 5 več ilustracij in stripov

76. S številko 11 je časopis Kralji ulice spremenil vizualno podobo in dobil tudi barvno naslovnico. Kako se vam to zdi?

- 1 nič ne vem o tej spremembi, nisem opazil/a
- 2 nova vizualna podoba se mi zdi boljša
- 3 stara vizualna podoba se mi je zdela boljša
- 4 vseeno mi je

Še kak komentar v zvezi z oblikovanjem časopisa:

C. Vaši osebni podatki

77. Spol

- 1 moški
- 2 ženski

78. Starost

- 1 do 16 let
- 2 17-20 let
- 3 21-35 let
- 4 36-50 let
- 5 51-65 let
- 6 nad 65 let

79. Sem ...

- 1 šolar, dijak, študent
- 2 zaposlen, v delovnem razmerju
- 3 brezposelen
- 4 upokojenec
- 5 kaj drugega:

80. Moja zadnja dosežena izobrazba je:

- 1 nedokončana ali dokončana osnovna šola
- 2 tri letna ali štiri letna poklicna ali strokovna šola
- 3 gimnazija
- 4 višja šola
- 5 visoka šola
- 6 magisterij ali doktorat

81. Moji povprečni mesečni prejemki znašajo:

- 1 manj kot 250 EUR
- 2 od 251 do 500 EUR
- 3 od 501 do 1.000 EUR
- 4 od 1.001 do 2.000 EUR
- 5 nad 2.000 EUR

82. Če bi bile jutri volitve v slovenski parlament, bi najverjetneje volil:

- 1 LDS (predsednik Jelko Kacin)
- 2 NS (predsednik Andrej Bajuk)
- 3 SD (predsednik Borut Pahor)
- 4 SDS (predsednik Janez Janša)
- 5 SLS (predsednik Janez Podobnik)
- 6 SNS (predsednik Zmago Jelinčič)
- 7 drugo:

82. Če želite, da vas vključimo med tiste, katerim bomo razdelili 75 simboličnih nagrad za sodelovanje v anketi, prosim označite, katero nagrado bi si najbolj želeti:

- 1 žepni koledar »Dnevnik Zemljana 2007«
- 2 stripovski zvezek »Street s-trip-nik«
- 3 CD »Odpeti pesniki« (pesmi Daneta Zajca) (Glasbeno društvo Kuhna)
- 4 ne želim prejeti nagrade

Če želite da vas vključimo med tiste, med katerimi bomo razdelili 75 nagrad, nam spodaj prosim napišite vaše ime in popoln poštni naslov, na katerega naj vam pošljemo nagrado:

Bi nam želeti še kaj sporočiti? Imate kak predlog za izboljšanje našega dela in časopisa Kralji ulice? Bi se želeti na kakšen način pridružiti našemu delu ali na kak način prispevati k dejavnostim društva Kralji ulice? Napišite nam o tem!

Uredništvo Kraljev ulice se vam toplo zahvaljuje za sodelovanje!

foto* Sokol

KRALJEVIČ JANKOVIĆ (in ostala dvorna banda)

Ljubljana naj bi bila blizu dogovora z državo, ki bo rešil spor, nastal s predlogom in uveljavljivo sprememb ter dodatkov Zakona o financiranju občin. Dogodki, vezani na zmanjšanje proračunskih prilivov ljubljanske ter treh manjših občin, so potreben globljega vpogleda in širše razgradnje dinamike njihove javne obravnave.

Podatki kažejo, da bo občina Šempeter-Vrtojba iz državne blagajne v letu 2007 prejela 6,3 milijona evrov oziroma 10 odstotkov manj kot lani. Hiter pregled ter kronološka primerjava posameznih proračunskih postavk na primer pokažeta, da bodo tudi v srednjepromorski občini 30-odstotnega finančnega osipa deležne prav neprofitne organizacije in ustanove. Skoraj 40 odstotkov manj sredstev pa bo namenjenih postavkam v okviru transferjev posameznikom in gospodinjstvom – največ regresiranju oskrbe v domovih, družinskim prejemkom in starševskim nadomestilom ter drugim socialnovarstvenim instrumentom. Bo pa zato skoraj 15 odstotkov več proračunskega denarja šlo v pokrivanje izgub, ki so jih pridelala javna podjetja ter, roko na srce, stipendijam, katerih obseg naj bi bil višji za okroglo petino.

Kulturna in ostala nevladna srenja je v prestolnici, ki bo v prvi polovici leta 2008 in širše (s kranjskim Brdom) gostila prek 100 visokih obiskov, zaenkrat edina dvignila glas, saj naj bi bil letošnji občinski proračun, po oceni mestne hiše, za skoraj 57 milijonov evrov oziroma za petino nižji od lanskega. Z od stiskanja izpahnjeno čeljustjo se lahko tolažimo, da gre za slučaj, saj je natanko tolikšen znesek namenjen tudi predsedovanju Slovenije Evropski uniji, a bi bila vsakršna namigovanja o zažiranju države v mestno politiko ali celo kaznovanju volivk in volivcev za nedavno ustoličenje Jankovića in njegove liste nič več kot zlobna insinuacija.

Finančni odtegljaji bodo v Ljubljani sorazmerno podobni primorskim, a nominalno mnogo bolj dramatični, saj bo na njihov račun bera kulturnih dogodkov in programov nevladnih organizacij opazneje manjša. Kulturnim dejavnostim bo lahko MOL namesto lanskih 21,6 namenil le 17,8 milijona evrov, dejavnostim neprofitnih organizacij pa 1,6 namesto lanskih 2,4 milijone evrov. Dejstvo, da so nad krčenjem sredstev glas

povzdignili le predstavniki omenjenih proračunskih porabnikov, pa ne implicira zadovoljstva ostalih. Za izobraževanje bo denimo namesto dobrih 70 šlo le okoli 53,5 milijonov. Jankovičeva uprava je sicer zaradi določil zakona o financiranju občin dokaj enakomerno oklestila vse osnovne odhodkovne postavke, razen, kljub prazni malhi, sredstev, namenjenih varstvu okolja. Slednja bodo z dobrih devetih dvignjena na 12 milijonov evrov. Za politika, ki se raje deklarira za gospodarstvenika, pohvalno.

Mestni predstavniki na državni ravni vladajoče Slovenske demokratske stranke so ob predstavitvi osnutka ljubljanskega proračuna dokumentu očitali vse, hkrati pa se vestno izogibali kakršnim kolikor implikacijam o

povezavi med njegovo višino in hoteno kvalitetno izvedbo, saj bi s tem takorekoč v obraz popljuvali svojega strankarskega in vladnega vrhovnika.

Politizacijo vprašanja, ki

bo imelo realen odsev na dogajanje v prestolnici, lahko očitamo tudi Jankoviču. 22 razvojnih projektov, ki jih je obljubljal med predvolilno kampanjo, bo po njegovih besedah kljub vsemu izvedenih. Stadion bo stal v začetku leta 2009, pa naj stane kar hoče.

Opozoriti pa je potrebno, da je bil »inkriminirani« zakon v parlamentarni obravnavi že na oktobrski seji državnega zbora. V medresorski in vladni obravnavi torej že mesece pred Jankovičeve objavo kandidature in zmago 22. oktobra. Težko je verjeti, da bi zvezda slovenskih lokalnih volitev ne bila seznanjena, da bo najpomembnejši občinski operativni akt deležen sprememb, ki mu ne bodo omogočale izvedbe visokoletičnih obljub.

Med katerimi pa bistvenega oživljjanja kulturnega življenja ali pa zavzemanja za nevladni sektor tako ali tako ni bilo videti pri vrhu. Nevladni sektor bo tako postal tudi neobčinski ali pa kar nezaželen.

V poplavi takšnih in podobnih »sproščajočih« zgodb, ki naj bi jim pot kazal »svetilnik 21. stoletja«, so Kralji ulice zavidanja vredna izjema. Kolikor slišim, se program širi in nadgrajuje, pri čemer pa naj družbenopolitični akterji ne bi imeli nič. Slednji lahko zaradi mene mantrajo o razvoju, dodani vrednosti, preboju in reformah, a jih je pohodila maksimalno angažirana ekipa z minimalnimi resursi. Da so prodajalci »Kraljev« nergačem tipa »Pejt rajš delat, kokr da fehtaš,« zaprli gobce, politiko pa pri doseganjju njenih lastnih ciljev prehiteli, pa je vredno še malo daljšega teksta. Naslednjič.

Kvalifikacijski turnirji v nogometu za b

avtor* KRALJ 'O Tone Prvi

foto* Maruša Bertoncelj

Kranjski ples

Sončno jutro

je obetalo še lepši dan, ko smo brzeli proti metropoli, kjer delajo gorenjke, gorenjce in 'Sava' avtoplašče. Direktorjev volvo se je pogumno bojeval z valovi burje, ali kar že piha v tistem koncu Slovenije, in nas varno pripeljal do športne dvorane osnovne šole Jakoba Aljaža. Menda se lahko edina v deželici na sončni strani Alp ponaša s plavalnim bazenom. Pomočnica ravnatelja, gospa Cvetka Jambrovič, nam je postregla z obilno malico, g. ravnatelj Milan Rogelj pa pripravil v dvorani vse potrebno, da smo lahko dve uri nemoteno igrali mali nogomet ob pomoči razvnete mlade publike. Mladence in mladci so, prav nič po gorenjsko, na stežaj odprli svoja grla, da je v dvorani hrumeval vihar navdušenja za kar so 'bili krivi' učenke in učenci osnovnih šol Franceta Prešerna, Dragotina Ketteja in Prežihovega Voranca ter dijakinje in dijaki kranjske gimnazije. Po moji oceni, ki nikakor ni merodajna, kakšnih 150-170 mladih in še mlajših športnih duš. Uvodni govor je imel g. Luka Triller, kot se za takó veliko prireditev spodobi in je pravično, svoje navdušuječe športne besede pa je dodal še ambasador projekta za Slovenijo, g. Sašo Udovič.

Poslušanje slovenske himne je že običajen del rituala naših srečanj z okroglim usnjem. Tokrat se je pomerila ekipa kranjskih brezdomcev z ekipo OŠ Jakoba Aljaža. Šole, osebje in dijaki(nje), katere so nas kar naprej prijetno presenečali. Tako so brhke mladenke vsakemu izmed organizatorjev (tudi meni, ki med tekmo ne počnem drugega, kot da vrtim goljivo komentirajoč dogodek na igrišču!) podarile prikupen, v šoli narejen mini Aljažev stolp. Maskoto svoje šole! Da bi bila mera polna so nam ista dekleta še zaplesala. Ker se na plese ne spoznam (saj se na nogomet tudi ne!), naj povem le, da so uprizorile pravi pravcati šov. Nisem 'šou' nikamor, tako se zdaj 'po moderno' samo reče! Kako tudi bi, ko je pa še Luka opazil, da so se mi oči zalepile na prizorišče. Heeee! In ne samo moje!

Kranjci so res polni presenečenj! Prvi, sodniški 'brc', je izvedel nihče drug kot moravški gorenjec, g. Primož Peterka. Tudi to še ni bilo vse! Na strani 'znanih' so zelo dobro igrali: g. Andrej Hauptman, g. Andrej Šifrer (jaaa, no! Tisti, ki ima sina Martina!) in g. Andrej Marušič, da najprej naštejem Andreje. Nič slabše se niso odrezali g. Tomaž Grm, g. Goran Obrez, g. Jože Biščak in (kakopak!) 'naš' ambasador, g. Sašo Udovič. Najbolje pa sta se odrezala ravnatelj šole, g. Milan Rogelj in pomočnica ravnatelja, ga. Cvetka Jambrovič, ki sta nas na koncu srečanja postregla še s čudovitim kosiom v prostoru šolske jedilnice. Sedel sem s šolarčki in se spominjal kako je bilo pred nekaj desetletji, ko sem sam gulil klopi. Ja, predvsem učitelji so bili 'bič božji' in ne šolani pedagogi kot danes, da stavbe in hrane niti omenjam ne. Pa še bazen imajo! Madonca! To pa niso več heci! Pa plesno solo! Pa navijače, da se šipe tresejo in moja oba zoba šklepetata.

Bravo, Kranjci in Kranjice! Morda ste res 'šparoun', zato pa imate kaj pokazati..., je rekel g. Andrej Šifrer, ko smo sedeli ob kavici in premlevali športne dogodke. Kavice z in brez sta 'sponzorirala' gospoda Andreja Hauptman in Šifrer. Kaj pa vici o Gorenjcih? So! Izmislio si jih nevoščljivci, ki sami ne zmorejo ničesar na 'kup spraviti'.

So pa tudi gorenjski vici, taki... družinski, da ti srce pogreje. Enega je povedal Andrej Šifrer (temu prijaznemu mladenci težko rečem 'gospod', ko pa ni študiral za župnika, čeprav je pravi gentleman!)

»Z mojo desetletno hčerko sva šla 'na špil' v domači kraj, kjer nikoli nisem prodal nobene 'plate'. To sem v dvorani tudi na glas povedal. Med nastopom mi je asistirala hči. Prinesla je kitaro in podobno. Krajan pa so kupovali CD-je, da se nisem utegnil dovolj hitro podpisovati nanje. Na poti domov me hčerka vpraša, če lahko prešteje denar, če je že moja 'tajnica'. No, pa daj! In je naštela kar čedno vsotico!«

»Uuuu, at! To je pa velik d'narja, a ne?!« zaščebetajo za kavno skodelico velike očke.

»Ja, seveda, ampak o tem ne bova govorila, kajne?«

»Prav, ati!«

»Prideva domov in prvo kar je 'ta mala' naredila je bilo, da je na ves glas zatulila proti mamici:

»Maaami! A veš kolk' je ati... (z roko ji pokažem naj zapre ustal)... lepo pel!«

V tem stilu sta potekali tudi obe srečanji. Bilo je nekaj golov, ja! Seveda so bili, a o tem se ne govoril! Niso pomembni goli (malo že, no!), pomembno je, da je imel selektor slovenske brezdomne reprezentance priložnost izbrati še kakšnega igralca za SP v Kopenhagnu. Sodeč po njegovem zadovoljnem obrazu sklepam, da mu je uspelo kakšnega igralca 'pr'sparat', čeprav je Štajerc, kar sicer ni noben greh ...

foto* Maruša Bertoncelj

ezdomce ali kdo bo šel na Dansko? 2.del

Lükova pizza

Na tokratni poti nas je spremljalo ne preveč prijazno vreme. Sonce se je sramežljivo skrivalo za oblaki, a padavin še ni bilo. Avtocesta je res dobra pogruntaščina, če se spomnim, kako smo se nekoč cijazili iz Maribora ali s Ptuja, mimo Celja v Ljubljano ali v nasprotni smeri, tako pa smo kar padli iz ljubljanskega močvirja v lepo ptujsko Panonijo. Še "čmok" ni uspelo narediti! Sprememba je bila tako nagla, da smo nekaj časa iskali športno dvorano Mladika. Danes ni bilo z nami 'oceša' (direktorja Zavoda 69, Luka Trillerja), ki je imel čez glavo dela s pripravami za SP na Danskem, zato smo se počutili, kot ptički brez gnezda.

Lükova 'šola' (dresura!) je vendarle delovala in kmalu smo bili 'berajt' za spopad na igrišču. Pred srečanjem so nam nekaj vzpodbudnih besed namenili, direktorica zavoda SOCIO, ga. Suzi Kvas, ambasador projekta "Homeless Word Cup" v Sloveniji, g. Sašo Udovič, in prijazni župan tisočletnega mesta Ptuj, g. Štefan Čelan.

Tokrat so se nam pridružili tudi dijaki in dijakinje ptujske srednjeekonomske šole. Srečanja sicer nismo izgubili, povohali pa smo Lükovo vodico za po britju. Pri remiju je že tako, da smo 'skoraj' zmagali, vendar lovec zajca še nikoli ni 'skoraj' ujel, a ne? Tudi Ptujčani so na istem! He-he!

'Skoraj' bi nas odrl!

Precej bolje so se odrezali 'Znani', naj omenim nekatere: golman, gora pred mrežo - g. Ivan Klarič (na koncu je milostno spustil mimo sebe dve žogi (4:2), da bi mi ne bili preveč poklapani!), g. Glažar Stanko, g. Fredi Kmetec, g. Mirko Vindiš, g. Gorazd Kodrič, g. Marjan Lenartič, g. Nani Matjašič ter prizadevni g. Sašo Udovič, za katerega še zdaj ne vem, kaj je igral. Obrambo, levo krilo, desno krilo, napad po sredini, z desne, leve. Povsod ga je bilo dosti. Kot viharja na morju! Ko 'potegne', briše vse pred seboj! Odlično se je odrezal tudi selektor brezdomne reprezentance, g. Aleš Čeh, saj ni šala mala razporediti za celo vojsko navdušencev tako, da smo vsi vsaj enkrat brcnili v okroglo usnje.

Tudi jaz, ki sem bolj ali manj (ne)uspešno komentiral dogodke na igrišču in župan mesta Ptuj, ki zgledno skrbi za svoje brezdomce. Brčnil je t.i. 'sodniški strel', se poslovil in odhitel županovat.

Vsekakor moram omeniti gospodično Melito Kveder in g. Todorovski Spira, saj je bilo videti kot, da imata sto, ne

samo dve nogi. Še dobro, da sta igrala za brezdomce, sicer bi bil visok poraz neizogiben. Res pa je tudi, da so se vsi trudili po svojih najboljših močeh, zato je nerešen rezultat edino pravičen, se mi zdi, zato smo zmagovalci vsi!

Nekaj minut počitka smo potrebovali, potem so prinesli pizze za nadomestitev energije. Odlično so nam tekstile, le oči so se nam rahlo solzile.

Zaradi rezultata?
Kdo bi to vedel?

Zdi se mi, da je bilo malce preveč čebule (lüka!) na pizzah, kar je gotovo 'maslo' šmentanah in gostoljubnih lükarjev. Še lepo vreme za pot nazaj v metropolo so nam 'zrihtali', da bi Luka ne bil preveč v skrbah za svoj volvo, ki je, kot običajno, poziral kilometre avtoceste in bencin v svojem drobovju. Kljub mrazu zunaj so bila okna avtomobila rahlo lükasto rosna.

In še foto utrinek z novogoriškega srečanja

Literarna delavnica v Sprejemališču

V petek 9.3.2007 smo imeli v našem Sprejemališču Škofijske karitas Maribor literarno delavnico na temo moj dom. Vodil jo je Boštjan Cvetič, ki je predhodno podal in napisal izhodišče za literarno delo.

Uporabniki so z zavzetostjo in tudi številčnostjo ter predvsem z zelo pozitivnim odzivom pokazali, da kljub tegobam, ki jih vsakodnevno tarejo na njihovi poti, znajo in zmorejo napisati stvari, ki so večinoma zelo dobro zaklenjene, največkrat pod prav presečljivo dobrim srcem.

Starostno gledano so bili naši pisci stari med 45 do 60 let in prav vsem je bilo enotno dejstvo, da so bile njihove misli iskrive, včasih tudi malček nemirne, a poštene, direktne, tako čisto brez ovinkov.

Izhodišče za literarno delo je bilo naslednje:

MOJ DOM

Bil je lep pomladanski dan, ki se je počasi prevešal proti popoldnevu. Sonce je kar veselo igralo svoj spev po modrem obzoru nebesnega svoda, le tu pa tam se je v rahlem vetrču temu upiral kakšen posamičen, majhen oblaček.

Pogled mi je polagoma zdrsnil iz klopi proti bližnjim hišam, še posebej proti tisti majhni, sivi. Bila je nekako posebna, skromna, a vendarle tako, kako bi rekel drugačna, tako domača!

Ja, domača!

Razmišljal sem Spominjala me je na moj dom...

Njihove iskrive misli pa si lahko preberete sami:

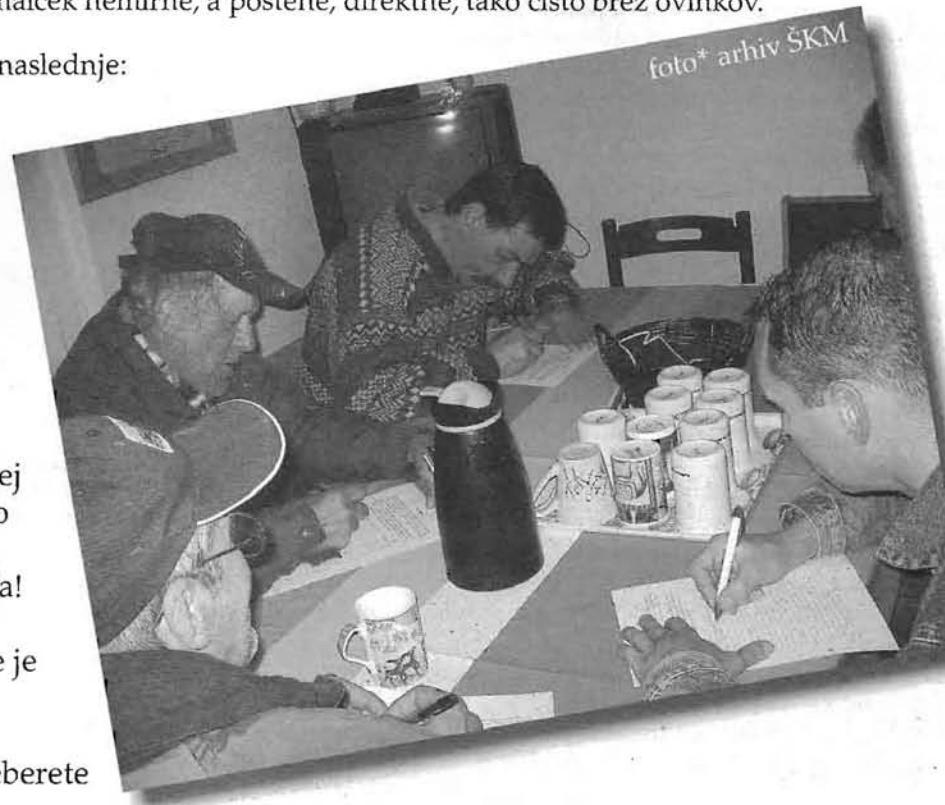
»... Ko sem bil še srečen z družino in otrokom, vendar me je višja sila (ulica) pripeljala v drug dom. To je sedaj moja domača hiša, ki mi veliko pomaga oziroma mi omogoča nadaljnje življenje. Tu je prijeten dom, ki me iz nje naredi človeka in spodbuja spoštovanje do sočloveka. Tukaj imam vse, kar sem imel prej z mojo družino. V glavnem je tu vse domače.« (Martin)

»... Ko sem stal na ulici, sem se obrnil na Škofijsko Karitas, kjer so me zelo prisrčno sprejeli in mi ponudili pomoč, za kar sem jim iz srca zelo hvaležen.« (n.n.)

»... Misli mi počasi odletijo daleč, daleč v otroštvo, izgubljeni raj. Kot v megljenih sanjah se odpirajo slike, davne in pozabljeni... Blatno rjava pot, široka ravnica, delo na njivi in vrane, ki krakajo preletavajo ...« (Zdravko)

»... Moj dom je izgubljen. Leta so minila. Pa sem tu pri Karitas sprejet med brezdomce. Sem zelo hvaležen, da so mi rešili življenje.« (Lubo)

»... Ko sem prišel sem, sem dobil kopanje, britje. Menjam vsak dan perilo. Počutim se v redu. Na Karitas so mi pomagali. Hvaležen sem Karitas za pomoč.« (n.n.)

»... Rad hodim na sprejemališče na Karitas. Tukaj smo vsi isti. Nihče ni bogat, spoštujemo se med sabo. Kar ima eden, imajo vsi. Tu najdem tudi duševni mir. Pogovoriš se, malo se pošališ in so že vsi obrazi nasmejani. Potem pa zopet greš ven, ostaneš sam, zatopiš se v svoje misli in zopet te stisne pri duši. Misel, da naslednji dan zopet prideš med sebi enake, te ponovno navda z veseljem. Rad bi se zahvalil vsemu osebju za njihovo potrežljivost, da nas sprejemajo takšne, kot smo. S spoštovanjem, Jožef.« (Jožef)

»... Dom je dom! Ako bi ga imeli, mogoče ne bi bili brezdomci! Ako se motim, me lahko »jebete! Dom je lahko star ali pa nor! Vseeno! Dom je dom! Le če ga imaš! Ako ga nimaš, si BREZDOMEČ! KLOŠAR! In to, verjemite, boli!« (Gogi)

»... V poletnem času je lepo, vendar ni tako, kot bi bil doma. Najlepše je bilo, ko sem še imel dom.« (Mirko)

»... Včasih se prebudim in se mi zdi - saj bo bolje, vendarle je še kanček upanja na boljše. So tudi stvari, katerih se je treba nekako lotiti in si misliti - ja, bolje bo. Tukaj se je treba še posebej potruditi in izpeljati tisto stvar, ki si najbolj želiš.« (Dušan)

Gogijeva kolumna, 4. del

Pa sem zopet z vami! Kako ste kaj? Upam, da ste dobro. Jaz osebno se počutim "klošarsko". V tem dopisu sem se odločil, da vam predstavim en "problemček" iz svoje zakladnice "opazovanja" smeti? Vsi vemo, da je odpadkov ogromno. Saj jih odvažajo. To že.

Vse odpadke stiskajo v zemljo in molijo boga, da bi s stiskanjem rešili sebe. Samo tu so v veliki zmoti. In kje je rešitev? Reciklaža smeti! Imajo jo v Nemčiji, Avstriji in še Hrvati so nas v tem pogledu prehiteli. Odkupujejo plastično embalažo. Odkupujejo. S tem so rešili dve stvari:

- ljudje, ki so na robu preživetja jih pobirajo in se s tem preživljajo;
- rešujejo se lastnih odpadkov in se s tem izogibajo ekološki katastrofi. Pa še bolj čisto deželo imajo.

Naši politiki se pa hvalijo, kako čista država smo. Pa ja ... Slepci!

Opisal bom še en dogodek. Pred mesecem dni sem odšel v našo cenjeno občinsko ustanovo. Hotel sem se dogovoriti za sestanek z g. županom.

Prispel sem samo do

njegove prve tajnice. Dlje od nje niti pod točko razno. Ker je bojda zelo zaseden. O.K. - sem si rekel. Človek pač dela. Kot da jaz ne.

Ker sem pač radovedna oseba, sem želel izvedeti zakaj. Vprašala me je, kaj bi rad od njega. Povedal sem, da ga poznam od leta 1988 in če bi si lahko utrgal 3 minute cajta za mojo malenkost.

Kajti on je župan. Ima moč. Jaz pa klošar, ki se že 18 leta bori, da bi prišel do socialnega stanovanja. On bi lahko dvignil telefonček in poklical Stanovanjski sklad pa rekel kako dobro besedo zame. Njen odgovor je bil preprost: "Ne, to bi bilo mimo zakonov".

Se strinjam. Ja. Naslednje neno vprašanje je bilo pa sila smešno. Vprašala me je: "G. Gogi, v 18-letih si niste mogli poiskati stanovanja?" Objasnili sem ji, da sem že za časa g. Križmana prehodil vse poti.

Dosegel nisem nič. In nato je sledil šok. Rekla je: "Zakaj se pa ne spravite občasno delat?" Moj odgovor je bil pa takšen: "A ja, to pa ni mimo zakona." Delo na črno je prepovedano. To verjetno vemo vsi. Kajti če te kdo prijavi, si za šest mesecev brez socialne podpore.

No, pa dovolj o politiki.
Kajti takšno razmišljanje

me spravi v čudno "morilsko" razpoloženje.

Zato bom za konec te kolumnne pripisal nekaj vzpodbudnih besed. V prvi vrsti svojim "kameradom".

Imejmo se radi. Strnimo vrste. Pomagajmo si. Trdo življenje živimo. To vemo vsi. Ko se bomo kregali, bo še slabše. Dobri fantje ste. V drugi vrsti pa vsem Bralkam in Bralcem želim, da ste nasmejani.

Dobro razpoloženje je vedno boljše od slabega. In kar je še pomembno. Imejte radi svoje otroke. Sad ljubezni so! Ako se tega ne zavedate, ste slabši od nas klošarjev.

To bi bilo za danes dovolj. Hvala vsem, ki kupujete Kralje Ulic!

»Pravice do enakosti in do svobode

so seveda individualne pravice: zahtevajo in nosijo jih lahko namreč zgolj posamezniki. Odpravljanje prisile in diskriminacije (kar lahko imenujemo *emancipacijo*) je vselej jasno *kolektiven proces*. Možen je le, če številni posamezniki (tako rekoč *vsi posamezniki*) združijo moči zoper opresijo, zoper družbene hierarhije in neenakosti. Z drugimi besedami, enakosti in svobode nikoli ni mogoče podeliti, razdeliti med ljudi, možno ju je zgolj osvojiti. Tu imamo v mislih to, kar Hannah Arendt imenuje »pravica do pravic«, ki se nikoli ne skrči na dejstvo, da imamo to ali ono pridobljeno pravico, ki jo zagotavlja zakon. Jasno je, da pravica do pravic ni predvsem moralen pojem, temveč političen pojem. Proces na katerega se sklicuje, se začne z odporom in meri na izvajanje »ustavne oblasti« v katerikoli zgodovinski obliki. Potem takem bi ga morali razumeti tudi kot *pravico do politike* v širokem pomenu izraza, v pomenu, v katerem ni nikogar nikoli mogoče emancipirati od zunaj ali od zgoraj, temveč zgolj s pomočjo njegovega lastnega delovanja in s pomočjo kolektiviziranja tega delovanja.«

Étienne Balibar, *Strah pred množicami*, Ljubljana, Studia Humanitatis, 2004, str. 477.

Ostalo je
rdeče nebo,
razžarjeno
obrobje oblakov
in ostal je
nepozaben mir.

Tam na obzorju,
kjer ptice letajo
z voljo po življenju.

Jon Aramis

foto * Borut Černe

UPRAVLJALCI SVETA 3. del

Drage bralke in bralci, lepo pozdravljeni v tretjem in zatorej zadnjem delu znanstvenofantastične nadaljevanke. Še zmeraj smo na tretjem po-reditvenem sestanku, kjer strokovnjaki različnih področij razpravljajo o vzpostavitvi novega svetovnega reda. V zadnjem delu smo prisostvovali prepisu med Orom, okoljevarstvenikom, ki hoče za vsako ceno eliminirati človeštvo v imenu varovanja narave ter socialekonomistom Rimandom, ki se trudi razvijati konstruktivne ideje programov pomoči zapostavljenim skupinam ljudi.

Voditeljica Okanti ju je nekaj časa mirno opazovala, potem si je zavihala rokave svoje črne majice in se naslonila na mizo: »In smo spet na začetku. Kateri nesposobnejš je predlagal zavajajoč naslov današnje seje?« Udeleženci so se začudeno spogledali. Okanti je nadaljevala z umirjenim glasom, v sebi pa je komaj krotila jezo: »Tole, dragi moji, je - kot se najbrž vsi strinjam - tretji sestanek izrednega pomena. Sklicala sem vas, ker stvari, kot ste najbrž že sami ugotovili, ne tečejo po načrtih. Še enkrat bom ponovila s čim smo zaključili prejšnje srečanje, čeprav vam ne bi škodilo, da bi si kdaj pa kdaj prebrali zapisnike. Tema drugega sestanka je bila ideoološka vzpostavitev novega svetovnega sistema po dejanski eliminaciji starega ...«

»Saj ravno na to sem vas malo prej hotel opozoriti,« se je plaho oglasil Oro, ki je spet izgubil na novo pridobljeno samozavest. Okanti ga je to pot bolj prizanesljivo pogledala in mu pomignila naj nadaljuje. Oro je opogumljeno nadaljeval: »Mislim, da ideoološka vzpostavitev novega

sistema ne bo zadostovala, glede na to, da mislimo dejansko eliminirati starega.«

»Ne oddalujmo se od bistva,« ga je znova prekinila Okanti. »Glede na to, da se še zmeraj nismo uspeli dogovoriti na kakšen način se bomo soočili s sedanjim sistemom, se najprej osredotočimo na to.« »Khm,« se je odkašljala Katrinka, varuhinja človekovih pravic. »Z vsem dolžnim spoštovanjem, ampak menim, da je še pred eliminacijo starega reda pomembno poskrbeti za njegovo nadomestilo. Postopka bi se morala odvijati sočasno, drugače nam preti nevarnost kaosa.«

»Anarhija!« se je zadrl zapisnikar in poskočil s stola z dvignjeno pestjo. Pogledali so ga z neodobravanjem. Okanti mu je pomignila naj se usede. Poklapano se je zvrnil nazaj na stol in zapičil pogled v konico svojega svinčnika.

»No, nadalujmo,« Okanti se je obrnila proti borki za pravice živali. »Ajša, beseda je tvoja.«

Ajša je pomenljivo pogledala vse prisotne: »Aktivno krilo Živalske osvobodilne fronte bo v maju, natančneje trinajstega v mesecu, začelo po mojih navodilih izvajati usklajene akcije in sicer: triinpetdeset požigov mesnic, totalno uničenje dvaindvajsetih trgovin s krznom, deset pouličnih zased ...«

»Na koga natančno bodo usmerjene zasede?« jo je prekinila Okanti.

»Deset pouličnih zased na dame v krznenih plaščih,« je nemoteno nadaljevala Ajša, »ki bodo poškropljene s kravo rdečimi spreji, nadalje dva napada na živalski vrt ter nekaj vedorov v laboratorije s poskusnimi živalmi.«

»Moment,« Okanti jo je znova prekinila, »v poročilu iz prejšnjega sestanka navajaš, da je bil februarski vpad v poskusni laboratorij neuspešen. Dve bele miši, ki ste jih izpustili, sta pet minut kasneje končali pod kolesi avtomobila. Upam, da si to pot pripravila tudi načrt, ki vključuje kam z osvobojenimi živalmi.«

»Deportacija s tovornjakom v Galensko gmajno,« je pohitela Ajša.

»Pa tiste iz živalskega vrta?«

»Prav tako.«

»Khm, khm, to bi bila lahko napaka,« se je vmešal naravovarstvenik. »Bengalski tiger nima kaj iskati v Galenski gmajni.« Trenutek kasneje se je z levico popraskal po glavi: »Čeprav bi se to morda dalo uskladiti z mojim načrtom. Galenska gmajna je vedno bolj ogrožena zaradi prevelikega števila izletnikov. Predpostavljam, da bi nekaj bengalskih tigrov v gmajni uravnotežilo porušeno ravnovesje in poskrbelo za ekosistem.« Katrinka je živčno odložila svojo skodelico, da je kava pljusnila čez rob: »Odločno nasprotujem takšnemu posegu. Vsak človek ima pravico do svobodnega gibanja, ki mu jo zagotavlja drugi odstavek šestega člena na triinštideseti strani Konvencije o človekovih pravicah.« Oro jo je prebadal z očmi: »Z veseljem ti naznanjam, da tretji člen Konvencije o živalskih pravicah zagotavlja vsem živalim neomajno pravico do žretja, kadar so lačne.« »Počasi, počasi,« je nenadoma zaklical zapisnikar

HOMO SAPIENS JUSTUS – zadnji primerki svoje vrste. Neprilagojeni na obstoječe življenjske razmere. Na pragu izumrtja.

Ferdinand, ki je komajda še sledil pogovoru med vročekrvnežema, kaj šele, da bi si utegnil zapisovati. »Rimando,« Okanti se je obrnila proti socialekonomistu, ki je bil še vedno zatopljen v svoj računalnik, »podaj zapisnikarju svoj prenosni računalnik, da bo hitreje pisal.« Ekonomist Rimando je prebledel in skoraj neslišno zašepetal: »Nemogoče, ne morem, niti slučajno,« in se živčno oklenil svoje škatle. »Rimando, delnice lahko poskakujejo tudi brez tebe,« Okanti mu je zapretila s prstom. Rimando je s tresočimi prsti segel v žep plašča, obešenega na stolu, in potegnil ven škatlico cigaret. Potisnil si je cigareto v usta, jo prižgal in z užitkom potegnil prvi dim globoko v pljuča. »Ampak, Rimando,« ga je med uživanjem zmotila Katrinka, »pa saj ti ne kadiš.«

»Čigave pa so potem cigarete?« se je obregnil Rimando. »Od Ferdinanda, plašč je od njega,« mu je odgovorila. »Drek,« je zaklel Rimando in jezno ugasnil cigaret. Nenadoma mu je v glavo šinila všečna misel, usta so se mu spoteagnila v nasmeh. Obrnil se je proti Ajši: »Poslušaj, če sem prav razumel, je na spisku vaših akcij tudi nekaj uničenj trgovin s krznom?« »Totalno uničenje dvaindvajsetih trgovin,« je ponovila Ajša. »Ja, ja - in kaj bo s krznom?« »Načrtno ga bomo

uničili, raztrgali, razcefrali, razrezali na drobne koščke, zažgali na grmadi, ki bo v opozorilo gorela celo noč,« se je razživel Ajša in od veselja kar poskakovala na stolu. »Vsi ste nemogoči,« Rimando je začel izgubljati živce, »vse boste uničili. Veš koliko bi se dalo potegniti iz krvna iz dvaindvajsetih trgovin?« »Mi smo načelnici in nas ne premamlja vonj umazanega denarja. Borimo se za višjo stvar. Ne pa ti, ki skrbiš le za svojo polno rit,« je kričala Ajša. Rimando je nagrbančil čelo v tri gube, kar je naredil vsakič, ko ga je kaj prizadelo: »Kako mi moraš očitati kaj takega. Ti, ki si speljevala akcije zasnovane na mojem projektu Prodajmo denar – revnim oblast.« »Dovolj, dovolj,« tudi Okanti so začeli popuščati živci.

Oro je začutil, da je nastopal njegov čas: »Vidite, kakšni ste,« je začel čez mizo kričati Katrinki, varuhinji človekovih pravic, »samo gobezdanje vas je.« »Nas je,« ga je takoj popravila Katrinka. »Tudi ti na žalost spadaš med človeško raso, čeprav nemalokrat podvomim v to.« »Samo gobezdanje nas je,« se ni dal motiti Oro, »vse vas ... vse nas bom pobil. Kdo mi bo preprečil, kdo ...?!« Zapisnikar Friderik je skočil pokonci, začel navdušeno mahati s svojo mapico po zraku in na ves glas vptiti: »Anarhija, anarhija!«

Na steklo se je pritisnil okrogolicien rdeč obraz: »A si videl Filipsky, kako pametno, da smo jih nekaj ohranili. Zdaj se lahko fino zabavamo.« Filipsky si je popravil črno kravato in potegnil iz svoje cigare: »Aha, pa ne morem verjeti ... Še vedno mislimo, da lahko kaj naredijo. Naivni pravičneži,« in zaničljivo je puhnil dim proti steklu. Pomignil je proti plastični tablici, ki je bila pritrjena na robu zastekljenega dela in pomenljivo prebral: HOMO SAPIENS JUSTUS – zadnji primerki svoje vrste. Neprilagojeni na obstoječe življenjske razmere. Na pragu izumrtja.

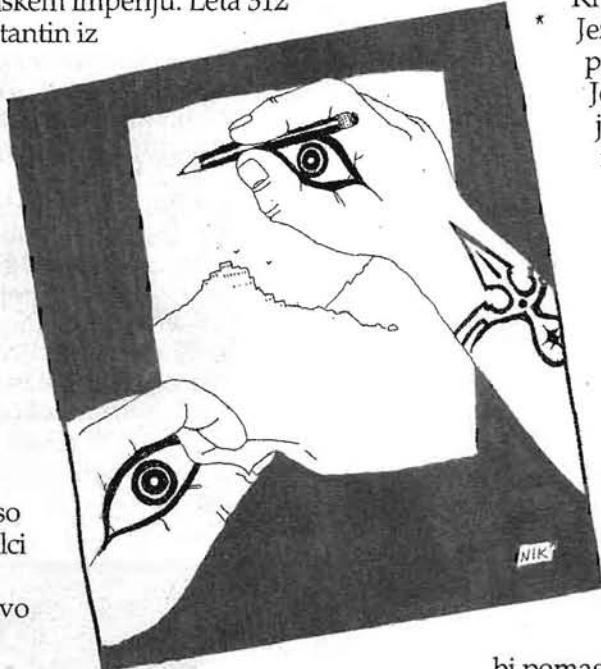
ilustracija * Tjaša Žurga

Krščanstvo, askeza (siromaštvo) in Bog

Temeljna ideja, da je krščanstvo povezano z askezo, je med nami prisotna že od časa, ko so sledilce Jezusa začeli imenovati kristjani. Ta asketizem vključuje filozofijo stila življenja, ki ga označuje zanikanje mesa (telesa), še posebej pa temeljnih materialnih užitkov (npr. hrana, stanovanje, obleka in posest). Tovrstna ideja se je razvila s pojavom prvih krščanskih skupnosti, ki so bile ogrožene s preganjanjem kristjanov v Rimskem cesarstvu. Toda kljub preganjanju se je krščanstvo širilo in raslo, vse dokler ni imelo pomembnega vpliva tudi v Rimskem imperiju. Leta 312 n. št. je sam Konstantin iz političnih vzrokov postal kristjan in začel spreobračati v krščanstvo celotno cesarstvo. Uboštvo in težko življenje sta bila v tistem času zelo pogost pojav. In ker je krščanstvo zraslo prav v teh časih, so nekateri opazovalci nepravilno povezali krščanstvo z asketizmom in teologijo uboštva.

Karl Marx je bil eden modernih mislecev, ki so krščanstvo uvrstili v tovrstno »škatlo«. Da pa bi razumeli krščansko stališče glede askeze oziroma prizanesljivosti do uboštva, je bolj primerno, da pogledamo, kaj pravi o siromašnih in ubogih Bog, o katerem govori Sveti pismo.

Preučevanje Stare zaveze kaže prvič na to, da Bog sliši jok in vidi trpljenje teh, ki trpijo. In zaradi Božjega velikega usmiljenja je bilo njegovo srce dotaknjeno, da bi rešil ljudi. Drugič, starozavezni tekst nas očara z opisovanjem situacij ljudi, ki so bili blagoslovljeni od Boga tako, da jih je dvignil iz uboštva in postavil v položaj, ko so obogateli in imeli večji vpliv (Abraham, Jakob, Jožef, Job, David itd.). Tretjič, pretirano uboštvo je bilo povezano s stiskom tistih, ki niso bili poslušni Božji besedi,

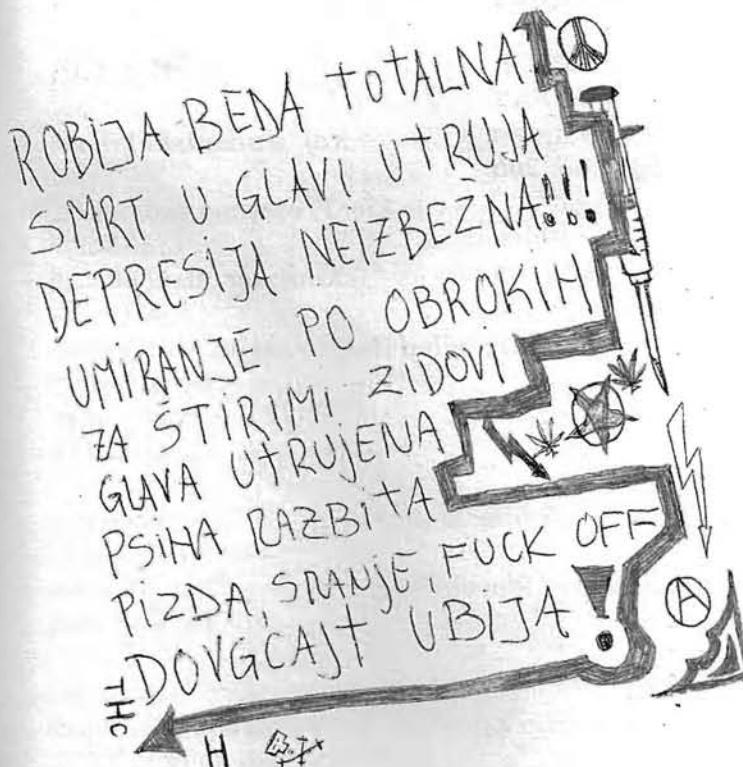

da bi živeli pošteno in pravično ter so se zavestno odločili, da ne bodo spoštovali Božjega zakona. Tako kot vse odločitve so tudi te odločitve, ko ljudje niso želeli izpolnjevati Božje zapovedi, prinesle posledice v obliki zatiranja; pogosto ne med živečo generacijo, ampak so posledice nastopile med kasnejšimi generacijami (npr. kralj Salomon). To ne pomeni, da je revščina vedno rezultat nepravičnega življenja posameznika, kajti Židje so, recimo, bili v izgnanstvu 430 let, preden jih je Bog pripeljal nazaj. Toda pomembno je vedeti, da uboštvo ni Božji načrt ali namen za človeka. Božje prvotno navodilo oziroma zapoved človeku je bila: »Bodita rodovitna in množita se, napolnila zemljo in si jo podvrzita...« (1. Mojzesova knjiga 1,28).

Kratek oris teksta v Novi zavezi poudarja Jezusov pogled na uboštvo. Vsekakor je povsem nepravilno domnevati, da je sam Jezus bil asket (v smislu siromaštva). Jezus je bil tesar, kar je bil ugleden poklic in pred njegovo smrtno so rimske vojaki žrebali za njegovo suknjo (to pomeni, da je bila vredna veliko denarja). Čeprav je res, da Jezus ni živel v materialnem bogastvu, pa je tudi res, da ni živel v uboštvi. Sveti pismo govori, da je bil učenec Juda odgovoren za finance, medtem ko so učenci potovali z Jezusom in je služil ljudem. Jezus je potrdil, da bodo v družbi vedno obstajali bogati in revni, toda v svoji priliki o »usmiljenem Samarijanu« je poudarek dal na sposobnosti, da spoznamo, da so naši bližnji tisti, ki so v potrebi. Krščansko obnašanje in krepostnost je preiti politične razlike, etnične ovire in družbene norme, da

bi pomagali sočloveku v potrebi.

Jezus je veliko svojega časa preživel v služenju tem, ki jih je družba zavračala – prostitutkam, cestninarjem, slepim, gobavcem, siromašnim. To je počel zato, ker je ugotovil, da so ti ljudje veliko bolj razumeli svojo potrebo po odrešenju od hudega, ki povzroča zlo v svetu. Bodimo pozorni na Jezusove besede, ko je rekел, da je težko bogatemu človeku sprejeti odrešenje; ne zaradi denarja, ampak zaradi bogastva, ki velikokrat preprečuje ljudem, da bi videli, kdo zares so – grešniki, ki imajo potrebo po odrešenju. Zavedajmo se tudi da, ko je Jezus rekел: »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo« (Evangelij po Mateju 5,3), on s tem ni misil na tiste, ki so finančno ubogi, ampak na tiste, ki razumejo, da nimajo ničesar dati pravičnemu Bogu. Ubogi v duhu so tisti, ki spoznajo in priznajo svoj greh ter potrebo po odrešenju. Uboštvo nam je v korist le, ko nam pomaga razumeti resnično stanje človeškega srca. Še bolj pomembno pa je, da je uboštvo lahko v korist oziroma uporabo Bogu. Kot je rekel Jezus, to je priložnost, da vidimo Boga na delu in da damo čast njemu.

V knjigarni Konzorcij se bodo letos v sklopu dialogov odvijali tematski večeri, posvečeni antropologiji spolov. V torek 20.3. je debata potekala na temo ljubezni ob knjigi Ulricka Becka in Elisabeth Beck-Gernsheim »Popolnoma normalni kaos ljubezni«. Prevedla sta jo zakonca Ule, razpravo pa je povezovala Renata Šribar.

Knjiga obravnava današnje obdobje, za katerega je značilno, da se vse bolj rešujemo iz družbenih okvirov in nosimo večjo odgovornost za svoja življenja in dejanja. Zakonca Beck si tako delita zorna kota gledanja moškega in ženske kot tudi pogled na prisile in svobode obstoja odnosov, ljubezni kot fenomena, ki je v sodobnosti bolj nepredvidljiv, kaotičen, bolj individualno občuten. Potrošništvo nam nudi varnost ali individualizem in nekonvencionalna razmerja v smislu: jaz sem jaz oziroma imam spol, sem partner, starš, ne podrejam se veri ali prepričanju, ljubezen naj bo čustvo in ne investicija. Družina ni več nujno trikotnik staršev in otrok, ampak potrebuje samo toliko udeležencev, da deluje v pozitivnem smislu, saj prisilne družinske oblike brez sreče samo škodujejo udeležencem. Ženske so na tem področju bolj organizirane (feministična gibanja), moški pa so zaspali na področju emancipacije tako v družini kot družbi. Doživljajo vakuum, ki se kaže tudi v njihovih hobijih. Lomljivost

partnerskih razmerji potem preide na otroke, zaradi česar kasneje trpijo tudi njihovi odnosi (cankarjevska naveza).

Ljubezen je včasih pomenila družino kot institucijo, moderna ljubezen pa je razpršena meglica, kaplja vode hitro postane oblak. Ljubezen raje iščemo pri terapeutu kot pri sebi. Zgublja čar, ko jo hočemo definirati, ne iščemo pa njene avtentičnosti in iskrenosti. Mešamo jo tudi s posesivnostjo, mislimo samo nase. Določen egoizem je zdrav, vendar moramo pomisliti tudi na potrebe partnerja. Partnerstvo je uspešno, ko se ohrani individualnost. Tu ne gre več za dobro in slabo polovico, ampak za dve dobri celoti.

Moški bodo tako morali poiskati novo obliko identifikacije v družbi, ker šovinizem pač ni več "moderen". Da pa ne bomo posploševali, na predavanju se mi je najbolj vtisnila v spomin konzervativna gospa, s precej šovinističnimi pogledi, ki očitno ne dohaja moderne družbe. Z izjavo, da mora moški ostati glava družine in da mora ženska prenašati karkoli, samo da družina ostane institucija, prav gotovo ni požela veliko odobravanja.

In še nekaj misli po prespani noči:
Brez doma ljubezni na hladnem živeti
na domu ogretem z ljubezijo prežetem,
je to kaos, mogoče pravilo,
oboje potrebuje vsakdanje bodrilo.

RAZSTAVE

Kaj: fotografije slovenskih fotoreporterjev

Kje: Ljubljanski grad, galerija S

Kdaj: do ned., 13. 5.

Kaj: knjižna razstava o junaškem epu (Njegošev Gorski Venec)

Kje: Slovanska knjižnica,

Einspielerjeva 1, Ljubljana

Kdaj: do pon., 7. 5.

Kaj: slovenska šesterica Astrid Lindgren

Kje: knjižnica Otona Župančiča,

Kersnikova 2, Ljubljana

Kdaj: do sob., 30. 6.

Kaj: fotografkska razstava (rojstvo Slovenije)

Kje: Ljubljanski grad, galerija S

Kdaj: sob. 19. 5. ob 10h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditve! kraljiulice@gmail.com

ULIČNI HOROSKOP

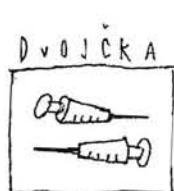
napisal* Gregor B. Hann

On
Ne bodite trmasti in sprejmite delo, ki se vam ponuja, saj boste le tako prišli ven iz finančne krize.
Ljubezen: Doživeli boste čudovito romanco.

On
Ali se zavedate, da delate napake? Z denarjem ravnate tako, kot svinja z mehom. Pustite te grde navade, saj bo vaša žena mislila, da ste najbogatejši klošar v Sloveniji.

On
Verjetno si mislite, da ste glavni doma, toda tudi partnerica podpira vaše vogale. Morate jo nagraditi in sicer, ali ji prinesete rožice ali pa pridete domov iz gostilne v rožicah.

On
Igrajte loterijo in videli boste, da boste zadeli prej s prstom v rit, kot pa denar. Rajši pojrite delat, to je rešitev.

On
Zakaj ste tako tečni? Saj vam ljubezen ne bo ušla nikamor. Zalivajte jo pa bo vse v redu. Tudi pri denarju bo boljše, kar brez skrbi.

On
Že tako ste te pa še zmeraj jamrate in jan o vaših težav Bodite znosn Pomislite na boljšo polovi saj je tudi on vredna vaše pozornosti.

Ona
Ob praznovanju vašega rojstnega dne boste dali vse od sebe. Vaš partner bo zadovoljen z vami, zato le pazite, da ne bo prišlo do kakšnega spodrljaja.

Ona
Imate občutek, da vas ima nekdo rad in se vam tega ne upa povedati. Kar pogumno stopite do njega in mu pokažite protezo.

Ona
Z vašim možem očitno nekaj ni v redu, kar naprej hoče seksati. Toda, kar dajte mu ljubezen, saj je to najboljše zdravilo za vajino življenje.

Ona
Vzemite si čas za sebe, sicer bo vaš partner gledal za drugo žensko. To pa ne smete dovoliti, saj je on zelo bogat, le zakaj bi to bogastvo šlo k drugi ženski.

Ona
Imeli boste občutek kot da vam gre vse narobe. Toda, le brez skrbi, vse bo še dobro. Pojdite na dopust in doživeli boste drugo pomlad. Uživali boste ob nekom, ki vas neizmerno ljubi.

GLASBA

Kaj: koncert TURKU ROMANTIC MOVEMENT

Kje: Cutty Sark, Ljubljana

Kdaj: čet., 3. 5. ob 20h

Kaj: Škisova tržnica

Kje: stadion Ilirija, Ljubljana

Kdaj: sre., 9. 5. ob 12h

Kaj: ogled (Kaj se skriva v grajskem podzemlju?)

Kje: Ljubljanski grad

Kdaj: ned., 13. 5. ob 11h

Kaj: predavanje ob filmski projekciji (ljubljansko barje – krajinski park)

Kje: Prirodoslovni muzej Slovenije, Prešernova 20, Ljubljana

Kdaj: čet., 24. 5. ob 19h

Kaj: instalacija

Kje: Galerija Kapelica, Kersnikova 4, Ljubljana

Kdaj: do pet., 11. 5.

Kaj: OTROŠKA DELAVNICA (Ladje, Ladjice)

Kje: Ljubljanski grad, Kazamatni

Kdaj: sob., 19. 5. ob 11h

OGLASNA DESKA

Iščem sobo zase in za svojo psičko v Ljubljani v območju LPP. V zameno sem pripravljena nuditi pomoč pri gospodinjskih opravilih in na vrtu. Sem resna, zanesljiva in odgovorna. Resni interesi pokličite na 031 775 916 - A.

Ali imate še delujoč motor ali moped, ki ga ne uporabljate? Prosim dobre ljudi, da mi ga podarite. 031 775 916 - A.

Najamem sobo v Ljubljani v območju LPP za 100 EUR. 031 775 916 - A.

Mlada družina s Slovaške (oče, mati in triletna hčerka), ki si želi dostoожно zaživeti v Sloveniji, išče sobico, barako ali zidano garažo. Pripravljeni so tudi plačati (do 60 evrov). Morebitni ponudniki pokličite na uredništvo Kraljev ulice na 059 022 503.

Toplo se zahvaljujem iz zobozdravniku ordinacije Babit d.o.o. na Kolezijski za prijazno in hitro brezplačno pomoč pri mojem hudem zobobolu! Andrej Petrič

Iščem rabljeno vozilo – kombi ali minibus za bivanje. Hvala! Šifra: Minibus (051 838763)

Zdešar Robi – nahajam se v kontejnerju št. 3 v Zavetišču na Poljanski – sem brez telefona. Zanimajo me priložnostna dela – pomožna dela, voznik viličarja, skladisčnik 2. stopnje, urejanje okolice, selitve itd.

Če bi kdo odstopil kakšno staro kmetijo, kjer bi lahko v miru ustvarjal, naj se zglaši v uredništvo! Hvala. Jon Aramis

Veliko je družin, v katerih se nihče ne spomni rojstnega dne, godu, obletnic ... Verjamemo, da si vsak izmed nas želi vsaj skromno čestitko. ZATO ČESTITAMO VSEM, ki praznujejo v tem mesecu. Obilo sreče, zdravja ter izpolnitve vaših želja. BY: stalagmit

ilustracije* Damjan Majkić

TEHTNICA

On
Vzemite si čas in za trenutek poskrbite zase. Nikar ne mislite, da so drugi na boljšem, kot vi. Pripravite se na presenečenje.

ŠKORPIOV

On
Imeli boste občutek, kot da vas nekdo ignorira, toda ne bojte se, to je samo igra osebe, ki vas neizmerno ljubi. Počakajte na ugoden trenutek, izplačalo se bo...

STRELEC

On
Kot kaže, vam gre raziskovanje delov ženskega telesa dobro od rok. Utegne se vam zgoditi, da bo vaša boljša polovica, ki jo že imate, to izvohljala in verjemite, krožniki bodo leteli po zraku.

Ona
Ali verjamete v čudež? Zgodil se bo vam! Vaš mož bo po dolgem času prišel trezen domov iz gostilne, ker ga bo častil Gorenjec.

KOZOROG

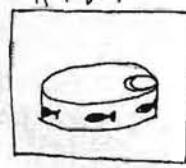
On
Nič takega se vam ne bo zgodilo!

VODNAR

On
Imeli boste nekaj težav s partnerko. Pomagajte ji z lepo besedo, ali pa ji prinesite rožice. Le tako se bo še enkrat zaljubila v vas.

RIBI

On
Pri hrani in pijači ste vedno prvi, pri delu pa zadnji. Partnerica vas zato že grdo gleda. Kakšnega tepca je vzela za moža!

Ona

Tudi vi preveč delate in se razdajate drugim ljudem. Pazite, da vas od skrbi ne bo pobralo, saj ste tudi vi potrebni počitka. Tudi pri denarju bo situacija boljša: igrajte loto. Vaše številke 12/15/35/23/25/29/38/

Ona

Nikar ne hitite s hvalisanjem, saj se bo vaš partner naveličal poslušati in se prerekati o tem, kdo ima prav. Rajši ga očarajte z vašim šarmom.

Ona

Bodite razumevajoči do moža, saj veste, ljubezen gre včasih tudi skozi ušesa. Rajši mu ponudite dober seks na eks.

»Ja, gospa, mal' presegate z dohodki.«

Že lep čas hočem nekaj napisati na papir in objaviti v Kraljih ulice. Zakaj v Kraljih, se sprašujete. Zato, ker bo dobesedno vse napisano, nič olepšano, ampak tako, kot se jaz počutim – kar me je prizadelo. Že mesece spremjam zgodbe o Romih. Ubogi so. Nič ne delajo. Za jesti pa imajo. A se je kdo vprašal, če obstaja tak revček, da se trudi v življenju? Dela po 8 ur na dan, potem gre pospravljal stanovanja, da zasluži dodatno. Socialne podpore ne more dobiti – saj dela in presega 40 tisoč.

Tako delaš 23 let, zbuliš, tehnološki višek; pojdi na Zavod. »Gospa, pravico imate 9 mesecev dobivati podporo z naše strani. Izvolite odločbo.« 56 tisoč SIT nadomestila. No okej, en otrok je polnoleten, drugi bo imel otroške doklade. In spet ista zgodba. »Ja, gospa, mal' presegate z dohodki. Bomo poslali na obravnavo, ampak nič ne obljudim.« In tako leta – zavod, socialna, dom. Ne da jamram! Saj za jesti imam. Čistega dohodka pa mi ostane mesečno 40 evrov. Lahko bi šparala – al' hudiča, moram jesti!

Cas je, da povem, zakaj pišem. Ne zaradi tega, da se jezim, da sem revca (malo že), ampak za novo leto, ko je g. predsednik polepšal praznik Strojanovim ... darila, voščila, poljubi ... Malo me je stisnilo pri srcu, a možno, da je ljubosumje. Po naravi sem taka (patološka ljubosumnost). Nekaj polvinila sem našla, ker mi streha pušča, namreč hiša je stara, mislim, da je iz prejšnjega veka. Stene široke 1 meter, na malih oknih rešetke. Verjetno, da so tukaj mučili ljudi ali pa je bil zapor. Možno, da samostan. Mislim si, toliko daril pod smrek'co so dobili od g. Drnovška in verjetno je bil še kakšen donator. Jaz in tisoče takih niti goloba nismo sposobni dobiti ali ujeti.

Ampak tisti, ki se zna znajti, hvala bogu! Jaz bi bila tudi vesela kake donacije. No, da ne pozabim, res, moj sosed M.R. mi je podaril drva za to sezono. Imam namreč vnukinjo, staro 4 mesece. Možno, da sva se mu zasmilili ali

Zajtrk, kosilo, večerja, vmes pa iščemo razloge za jutri
Mi imamo vse pošlihtano. En žica zjutraj, drug čez dan in kaj sledi ... Tretji zvečer. Ob vinčku se jezik razveže in nikoli ne tolčemo tišinske. Čeprav smo med kloštarji prva liga, nam tem ne zmanjka. Vedno se najde kaka stvar, ki je še nismo obdelali. Nismo klasični kloštarji. Deset let smo na istem mestu in nikogar ne motimo. Samo pozdravimo in ne fehtamo, stranke kar same dajo tudi hrano in obleko. Čike pometamo, smeti pa dejemo v smeti. Tudi pri trgovini pomagamo in ne razgrajamo, hočemo samo svoj mir. Eni gospe še psa na sprechod peljemo. Za novo leto nam je vsem prinesla nogavice in spodnje perilo.
Zgodbo z ulice zapisal Tomislav Gruden

pa je božja duša. Tako da smo jaz in moja družina že leta »odprt s.p.« (socialni problem) – po novem »d.o.o.« (dolžni okrog in okrog). Še enkrat naj povem, da ne jamram, ampak se uvrščam na seznam najbolj revnih v Sloveniji. In da končam to zgodbo, naj za konec povem, da še strehe nimam. Ja, imam, ampak pušča, garancija pa je potekla.

Pa ni treba, da se zdaj prepirate, kdo bo donator moje strehe. Ko jo zamenjam, dam ta staro v muzej. To bo zaenkrat vse in če vas zanima, koliko sem stara in zakaj nimam službe, vam povem. No, stara bom 44 let, ne dobim službe zaradi bolezni. Kronična alergija. Če sem v stiku s sledečimi izdelki, ne morem dihati: meso, zelenjava, sadje, ribe, prah in še in še je tega za naštrevat. Zaenkrat vam želim lepo branje in – kupujte časopis, s tem pomagate našim brezdomcem.

Dina

TI SI STROJ

Vsi smo Strojanovi.
Vsi smo za v stroj.

Vaška revolucija v Ambrusu.
Le v kup, v kup uboga gmajna.

General Glanzkopf je strojiral revolucijo.
Serviral nam je volilno maso.

Vsi smo Strojanovi stroji.
Le v kup, ubogi stroji.

Generalizirali so nam stroje.
Strojimo mirno, mi stroji.

Josip Kalašnikov

VPRAŠANJE

Pozdravljena,
Pišem vam, ker imam vprašanje glede najine prihodnosti. Rojena sem 19.07.1972 v Trbovljah, soprog 28.04.1967 v Novem mestu. Pred nekaj meseci se nama je zgodilo nekaj najbolj groznega kar se lahko zgodi staršem - izguba otroka. Počasi se sicer oba pobirava, saj se zavedava, da morava živeti dalje (dobro, da imava drug drugega, da se bodriva in si dajeva podporo, ko nama je hudo), vendar pa je pri meni prisoten hud strah, strah pred prihodnostjo, predvsem pred tem, da se mi ne bi kaj takšnega zgodilo še enkrat. Tega verjetno ne bi več zmogla. Otrok, ki sva ga pričakovala,

je bil namreč težko pričakovani po dolgih letih mojega zdravljenja. Zaradi tega mojega strahu sem se kar nekako začela vdajati v usodo, da pač ne bova imela otrok, vendar mož noče, da se prepustim takšnemu razmišljanju; je pač optimist.

Vem, da moram razmišljati pozitivno, vendar tega kar nekako ne zmorem. Zanima me kaj nama bo prinesla prihodnost, ali nama bo kdaj posijalo sonce?

Za odgovor se vam najlepše zahvaljujem.
Lepo pozdravljena,
J. in M.

Babi Zora vam svetuje na podlagi lastnih življenjskih izkušenj ter znanja, ki si ga je pridobila v letih ukvarjanja z astrologijo in s psihologijo. Vprašate jo lahko karkoli. Pomagala vam bo priti do odgovora, ko ste na življenjskih razpotrijih, v težjih situacijah, če vas zanima prihodnost. Za lažje odgovarjanje potrebujem vaše osnovne podatke: ime, priimek (na vašo željo ga ne objavimo), datum in leto rojstva, status (poročen - neporočen, samski/a - v razmerju), izobrazba, zaposlitev (zaposlen, vrsta poklica - nezaposlen), kakšna so bila vaša osebna razmerja. Poleg osnovnih so dobrodošli tudi ostali podatki. Babi Zora čaka na vaša vprašanja, ki jih lahko pošljete na kraljiulice@gmail.com ali po pošti na Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, s pripisom Za svetovalni kotiček babi Zore. Vprašanja lahko postavljate tudi anonimno.

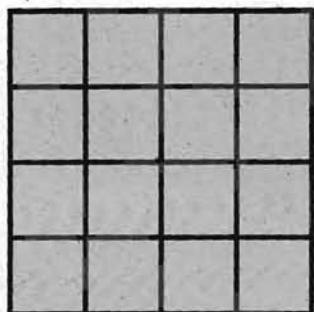

foto* Borut Černe

ODGOVOR

Draga J. in M.,
to kar se vama je zgodilo pred meseci je res zelo težka stvar, ki se je ne da opisati z besedami. Kljub temu, da je to zelo težko, jo morata odvreči od sebe. Vendar se morata potruditi, da se vama ne bo zgodila še druga – da bi se uničila vajina veza. Lepo sta omenila, da sta si v oporo drug drugemu. Draga J., v kolikor se ne bosta potrudila in jo odrinila od sebe, se bo počasi zažirati v vajino vezu, ki je zelo srečna. To je prav božje darilo in vidim, da vaju čuva angel varuh. Začnita ceniti to, kar vama je ostalo, kajti bodočnost vajine zvezje je zelo lepa. Tudi z razmišljanjem o tem, da ne boš imela otrok, prekini, kajti psiha zelo vpliva na rodila in s tem kličeš zlo usodo. Pred seboj imata dva otroka, vendar nehaj razmišljati negativno in poslušaj svojega sopotnika, ki ni samo optimist, ampak izgleda, da tudi dobro ve: če negativno usodo kličeš, jo prikličeš. Vidva imata, ponovno poudarjam, pred seboj še, ne samo enega, pač pa, kot sem že rekla, dva otroka.

Srečno
Babi Zora

Anagramni magični lik**Gregor B. Hann**

- Vodoravno in navpično:
1. slovensko žensko ime, iz istih črk, kot Anja
 2. ime znanega oblikovalca Hraničelja
 3. slovensko žensko ime, iz istih črk kot Dana
 4. drugo ime za kroniko (v ednini) iz imena Lana

Na meji med Italijo in Slovenijo se srečata koza in polž. Koza je šla iz Italije v Slovenijo, polž pa obratno, iz Slovenije v Italijo. In koza vpraša polža, zakaj pa ti bežiš iz Slovenije? In polž reče; pri nas v Sloveniji so začeli obdavčevati hiše in nočem plačevati davkov. Nato polž vpraša kozo, zakaj pa ti bežiš iz Italije v Slovenijo? In koza vsa navdušena odgovori; veš sem slišala, da lahko vsaka koza dela v pisarni, bom pa tudi jaz.

Gregor B. Hann

RECEPT ZA HITRO IN USPEŠNO ZAJČKANJE 4

Po parih urah, ko se ena od Zajčic zbudi, ima zelo suha usta in prazen želodček. Vstane, se odpravi na WC in gre brskat po kuhinji. V eni od omaric najde Corn flakes. Vesela je in v hladilniku najde mleko. »Odlično,« si reče in že uživa v obedu. Za trenutek prisluhne Zajčku in prijateljici Zajčici, ki sta v globokem snu in vsak po svoje žaga svojo pesem. Nato se Zajčica zagleda v eno od polic na steni. Na njej stoji tuba, na kateri piše lubrikator. »Zanimiva krema,« si misli, vzame jo v roke in se namaže z njo po obrazu in jo vrne na mesto. Žal Zajčica ne ve, da se ta krema uporablja pri zajčkanju. Zajčici se še ne spi, zato pomije posodo in še malce pobrska po omaricah. V eni od omaric zagleda 5kg fižola. Za trenutek pomisli, da bi znal biti Zajček vegetarijanec, saj ni nikjer našla mesa. Zajčica dobi idejo, kako porabiti teh 5kg fižola. Pripravi ponev z vodo in fižol namoči, potrebuje samo še 4l belega vina. Zajčica je zelo prefrigana in njeni nameni so napraviti eno od vrst afrodizjaka ...

KTM

BREZPLAČNI PRAVNI NASVETI**Vprašanje:**

Spoštovana gospa Dina. Ime mi je Francelj in vam pišem iz Celja. Imam namreč en velik problem in upam, da mi boste pomagali. Star sem 78 let in sem delal v komunalnem podjetju. Delovne dobe imam 56 let. Pred približno 6 meseci sem zbolel za gripo in dobil 10 dni bolniške. Ko sem se vrnil na delo, so mi dali odpoved. Na zavodu sem dobil 9 mesecev nadomestne plače. Zanima me, če so mi imeli pravico dati odpoved, slišal sem tudi, da bi mi morali dajati nadomestilo eno leto. Prosim, da mi čim prej odgovorite, ker se mudi. Lepo vas pozdravljam.

Odgovor:

Spoštovani gospod Francelj, vaše pismo me je zelo prizadelo. Na žalost vam po novem zakonu (čl. 256/23) pripada le pravica do 9-mesečnega nadomestila. Ko vam poteče teh devet mesecev, imate ponovno pravico dobiti delo. Moj nasvet je, da vas čez pet let, tudi če niste bolni, vaš osebni zdravnik pošlje na i.k. (invalidska komisija); možno je, da dobite kategorijo. Upam, da sem vam pomagala in mi je zelo žal, da se vam je pripetila taka krivica.

Srečno,
pravnica Dina

Policaj ustavi dva brezdomca na cesti. Vpraša prvega, kje je doma.

Brezdomec mu odgovori: "Nikjer."

Vpraša drugega, kje je doma.

In ta odvrne: "Eno nadstropje višje".

Egon

9					7	2		4
8		4					1	
	7							6
	5		1	8	4	6		
				6				
		8	2	9	5		7	
1							4	
	2					5		9
6		7	5					3

Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu, vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

PRVA POMOČ

TEXT IN RISBA: NIK*

PIJANČEK, DOMOV ZAMUJA,
KER MU KELVAR PIVO
PONUJA!

SPIL BO ŠE DVA, TRI, SAJ
SE MU NIKAMOR NE MUDI!

MUČIJO, GA LEPE PUNCE
TRI,

KO SE MU, V GLAVI
VRTI!

DENARJA NEKAJ ŠE IMA...

.VESEL BI BIL, ČE MU
KATERA, DA!

PIJANČKA, SI NOBENA
NE ŽELI, KER MU, IZ
UST SMRDI!

PIJANČEK ŠE EN „SHOT“ DOBI,

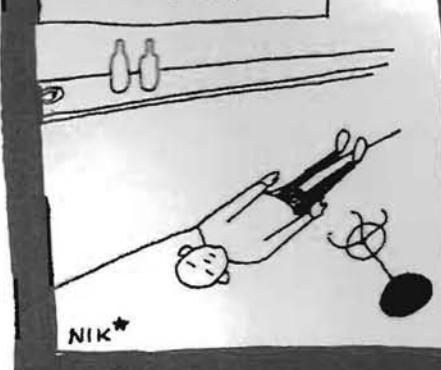
SAJ TLE, KADIJO (TRAVO),
VSI!

POTEM SE NA TLA
ZGRUDI, SAJ TEGA,
VAJEN NI....

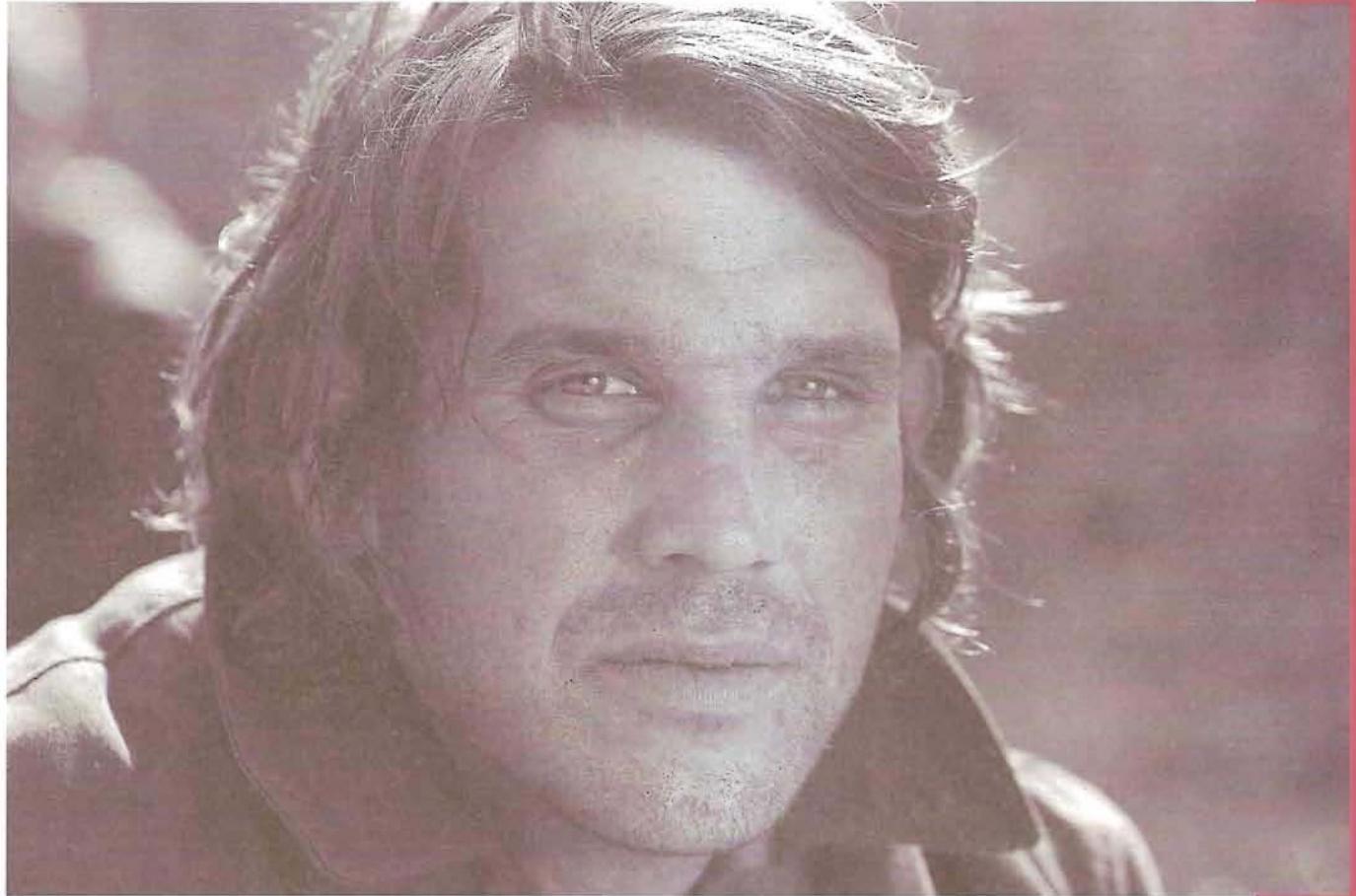
POKLICEJO RESILCA,
NA MOBILCA....

NUDIJO MU, PRVO POMOČ,
EN APAURIN ZA LAHKO
NOČ!

NIK*

END

**Umetnost ni v tem, da nikoli ne
pademo, ampak da se zmeraj,
ko pademo, poberemo.**